

Labdien, philos!

Pazīstu jūs kā tiešu un atklātu "sarunu biedru", kurš nelaipo, neizdabā konjunktūrai un nedomā par savu reitingu. Zinu, ka philos nemeklē popularitāti, ir tiešs un atklāts domās, vārdos un spriedumos. Atskatoties pagātnē un salīdzinot philos'ā lasīto ar reāli notiekošo, var redzēt, ka philos nemaldās. Tāpēc gribu saprast, ko nozīmē izteiciens "ar šo pasauli paldies Dievam ir cauri", kādu lasīju atbildē Rasai. Tāpēc lūdzu jūsu redzējumu par notiekošo "Krievijas savaldīšanu", "bēgļu krīzi" (G?) Eiropā un Latvijas vietu tajā (atkritumu izgāztuvē?), Latvijas perspektīvas (attīstības alternatīvas?) un ko philos domā ar "jaunais tiek būvēts uz veseliem pamatiem"? Pēdējā laikā vairs neredzu philos'ā (Antiņa un Paula) rakstus - notikumu analīzes, tāpēc gribu rosināt uz tādu man ļoti vajadzīgo rakstu publicēšanas atjaunošanu philos'ā.

Vasudeva

P.S. Šodienas Latvijā nevaru parakstīties ar savu vārdu - būšu bezdarbniekos par tādu domu un atbalstu izteikšanu.

Par dinozauriem un Eņģeļiem.

Lai saprastu, kas notiek Latvijā, ir jāsaprot, kas notiek Eiropā.

Lai zinātu, kas notiek Eiropā, jāzin, kas notiek pasaulē.

Lai saprastu, kas notiek Cilvēka dvēselē, ir jāzin, kas notiek viņa ģimenē.

Lai zinātu, kas notiek ģimenē, ir jāzin, kas notiek valstī (ģimeņu sabiedrībā).

Lai zinātu, kas notiks "rīt", ir jāzin, kas notika "vakar". Rītdienu pret dabiski maina pārrakstot – viltojot vēsturi. Tādā veidā Cilvēkus ievirza pret dabiskā – destruktīvā darbībā – bezprātā, kas ir vājprātā (izglītības un zināšanu trūkums) sekas.

Lai zinātu, kas notika "vakar", ir jāredz, kas notiek "vienmēr" – TO KAS NOTIEK.

Notiek Cilvēces Evolūcija.

Evolūcijai traucē ("vakar" un "šodien") tumšā brālība. Starp tumšo un Gaišo brālību notiek nesamierināma cīņa, kura tumšo brālību, kā lokālu slimīgu parādību mūsu Kosmosā, ir karmiski novedusi pie tās iznīcināšanas un eksistences gala. Tas, kas personiski raugoties šķiet tumšo uzvara, ir viņu gals, uzlūkojot to no planetāru procesu skatu punkta. Visu nosaka apziņas kvalitātes, bet ne kvantitātes. Buddha bija viens, bet atstāja milzu garīgo kustību. Kristus bija viens, bet pilnībā mainīja "pazemes upes" gaitu. Katrs no Skolotājiem vienatnē mainīja sabiedrisko procesu gaitu melnās brālības sagrauves procesā.

"Vakar" notika Skolotāju cīņa ar melno brālību par Cilvēces nākotni, Cilvēces apziņas kvalitāšu paaugstināšana un Baltās brālības karmiski noteiktās uzvaras briedināšana.

"Rīt" ir karmiski noteikta "vakardienas" procesu noslēguma daļa – melnās brālības un tās pasaulīgo spēku sagrauve – "paldies Dievam ar šo pasauli ir cauri". "Rīt" ir jaunas pasaules veidošana uz pamatiem, kurus Cilvēcei sargāja Skolotāji cīņā ar melno brālību, kura šos pamatus visādi slēpa un maldināja Cilvēci.

"Šodien" ir karstākais cīņas posms, kurā katrs ieņem savu **īsto vietu** un līdz ar to pats izvēlas – vai nu palikt tajā, kas "rīt" nebūs – "vakardienā", kam nav nekādu attīstības alternatīvu, vai turpināties "rītdienā" – **celt jauno likumīgi izcīnīto rītdienas pasauli uz attīrītajiem Mūžības pamatiem Kosmisko Likumu Dabiskās Kārtības Normu Sistēmā.**

Tagad nolaidīsimies vienu pakāpienu zemāk un palūkosimies, kā NOTIEK – pastāv, darbojas, dzīvo sabiedrība Dabiskās Kārtības Normu Sistēmā. Tā ir četru pakāpju piramīda, kuras virsotnē ir tā savu Misiju pildošā personība, kura savai sabiedrībai kalpo par "Ideju Generatoru". To pazīst kā Līderi, Debesu sūtīto Valdnieku, Diktatoru, Arhitektu vai kādā citā no daudzajiem tādas personības apzīmējumiem atkarībā no kultūras tradīcijas un līdzcilvēku attieksmes pret šo personību. Par "Ideju Generatoru" viņu sauc pēc viņa dzīves rezultāta, bet

būtībā tas ir “Ideju Uztvērējs”, kurš savieno tautas kolektīvās apziņas Tieksmi ar Kosmosa Sūtījumiem – ir Debesis un Zemi savienošais Magnēts.

Virsoņi balsta “Ideju Noformētāji” – tie Līdera līdzgaitnieki, kuru dvēseļu radniecība, domāšanas veids un Uzticība Līderim ļauj viņiem saprast Līdera domu ceļus un sasniegumus noformēt konkrētās vidē pielietojamās formās, procesos un likumos – dod darbības mehānismus Ideju iemiestošanai dzīvē.

Zemāk sabiedrības dzīvē tos realizē “Administratori”, kuri vada piramīdas zemākās pakāpes – “Izpildītāju” darbību Ideju iemiestošanā dzīvē.

Tādā veidā piramīdas pamats – tautas pamatmasa saņem to, pēc kā tiecas tās prāts, Griba, Sirds strāvas, sapņi vai iekāres. “Noformētāji” saņem iespēju strādāt ar sev radniecīgām domu enerģijām, bet “Administratori” vadīt darbus, kuru nozīmi saprot, pieņem un atbalsta – iespēju būt par “skrūvētēm” mehānismā, kurš strādā viņu spējām atbilstošā ritmā un noslodzē, bet “Ideju Ģenerators”, tautas tieksmju nests un balstīts, iespēju būt saskarē ar savai Sirdij tuvām Debesu Enerģijām. **Tautas Vīziju kolektīvi realizē tās Sabiedriskā Hierarhija.** Tādā veidā katra tauta pati izsauc savām tieksmēm atbilstošu Līderi, būvē savu pārvaldes hierarhiju, kura to ved augšupejā vai pagrimumā.

Sabiedrības dzīvi ievirza un vada Idejas – Magnētu domformās pārvērstas Enerģijas. **Atbilstoši savai dabai, šīs Enerģijas nes esošā attīstību, destrukciju vai jaunu Izaugsmi.** Katra Sabiedrība dzīvo tik ilgi, cik tā iemieso Idejas, kuras ir saskanīgas ar Cilvēces un planētas Evolūciju. Novecojušas (atpalikušas) vai Evolūcijai pretrunīgas Idejas un dzīves formas ar savu klātbūtni rada disharmoniju ar Evolūciju un šī disharmonija sagrauj esošo novecojošo struktūru vai dzīves formu Sabiedrībā, vai visu Evolūcijai nederīgo sabiedrību.

Jaunu Sabiedrību rada jauni Līderi, jaunas Idejas un jaunas apziņas.

Vecas Idejas uztur vecos Līderus un apziņas, kuras, veco Ideju saistītas, dodas nebūtībā.

Cilvēce un planēta attīstās, pieaug spējā vairot labklājību aizvien augstākos esamības slāņos. Sākumā labklājība tika meklēta fiziskajā (eksistenciālajā) esamībā. Vēlāk tā tika apgūta dvēseles dzīves telpā, tad jau mentālajā un visbeidzot Cilvēce (savos izcilākajos pārstāvjos) ir sasniegusi Garīgās Dzīves telpas, kurās tā atrod savu labklājību. Paceļoties jaunās telpās, ar katru pakāpienu pieaug kolektīvās dzīves un sadzīves nozīme. Ja fiziskajā pasaulē katrs salst vai sasilst, ir paēdis vai izsalcis, jūtas drošībā vai ir bailēs pats, tad dvēseliskajā telpā labklājība jau pieprasa kādas blakusesošas dvēseles piedalīšanos, bet mentālajā un Garīgajā pasaulē kopība pieaug līdz bezgalībai.

Garīgās pasaules Likums – “Neviens nav sasniedzis, kamēr nav sasnieguši visi”, savu atspulgu atrod katrā esamības telpā. **Tāpēc sabiedrības dzīve tiek veidota uz kolektīvisma un sadarbības pamatiem, kur sadarbība tiek realizēta caur savstarpēju kalpošanu – rūpēm par līdzcilvēku labklājību visās dzīves telpās – fiziskajā, dvēseliskajā, mentālajā un Garīgajā.**

Tāpēc katra Evolucionāra Ideja ienes kolektīvās dzīves attīstību – ir virzīta uz pieaugošu sadarbības un iekļaušanos kolektīvā nozīmes izpratni, uz Cilvēka spēju attīstību apzināti iekļauties kolektīva dzīvē kolektīvo interešu aizstāvībai un mērķu sasniegšanai, uz pieaugošu interesi savu individuālo mērķu realizēšanai caur kalpošanu kolektīva dzīvei. **Katra jauna Evolucionāra Ideja Labklājību rāda augstākā kolektīvās dzīves pakāpē.**

Tā tas ir Normu Sistēmas ietvaros, kuros darbojas Gaišā Hierarhija, kura nostiprina Esamību.

Esamība ir sakārtotība.

Gaisma nostiprina Esamību, sakārtotību un kolektīvismu.

Tumšā hierarhija ir veidojusies uz Normu Sistēmas pārkāpumu bāzes un no tiem, kuri ir pieļāvuši atkāpes no Normu Sistēmas. Katrā sabiedrībā ir tādi, kuri nav spējīgi iekļauties tās dzīvē, kļūst par atkritumiem vai ir kroplību un nepilnību nesēji, noziedzīgas apziņas vai

visbeidzot vienkārši dabas kļūdas – viss tas, kam nav vietas sabiedrībā. Tad tādi viņu pašu destruktīvās darbības un ietekmju rezultātā tiek izstumti no sabiedrības dzīves un dzīves telpas. Visbiežāk tādi pārkāpj sabiedriskās dzīves normas un pretnostata savas “īpašās vajadzības”, uzskatus un prasības sabiedriskās dzīves normām. **Tie ir haosa enerģiju nesēji.**

Haoss ir nebūtība.

Haoss ir individuālisms.

Tumšie nāk ar individuālismu.

Tumšā hierarhija vairo nenormālo, noziedzīgo, kroplo un pati papildinās, pieaug, uzsūcot sevī visu nenormālo, noziedzīgo un kroplo, to visādi auklējot un pretstatot normālajam, likumīgajam un Skaistajam.

Ielūkosimies vēsturē.

Antīkā – ārpusromas pasaule līdz pat Romas impērijas sabrukuma laikam bija sakārtotu sabiedrību pasaule. Šīs sabiedrības, katra savas attīstības pakāpē uzturēja un vairoja kolektīvo labklājību. Romas impērija, kā tumšās hierarhijas inspirēts veidojums (tādi ir arī Vatikāns un Turcija), ienesa destruktīvas izmaiņas antīkās pasaules sakārtotībā. **Tieši Roma iznēsāja un izplatīja “materiālistiskā prakticisma” Ideju, kuru var izteikt lozungā “Ir nauda – ir labi”**, kurai līdz šai dienai pakļaujas visa iznīkstošā rietumu pasaule. Reizē ar to Roma, ieviešot Romiešu tiesības Dabisko Tiesību vietā, pakāpeniski likvidēja antīko Sabiedriskās Sakārtotības Ideju, kas ir solis atpakaļ uz Cilvēces **fizioloģiskās** veidošanās stadiju tās pirmajās trijās rasēs.

Līdz ar to Roma ne tikai bremsēja Cilvēces attīstību, bet, **atmetot atpakaļ aizvēstures laikā un noslēdzot loku „izņēma” to no Evolūcijas augšupejas spirāles.**

Roma, pretēji antīkās pasaules stabilitātes un miera Idejai - “Pasaulei un Mieram viens vārds”, “Pasaule ir Mierā” un “Miers – augstākā pamatvērtība”, kura izpaudās “miera aplū” koncepcijā (miers kā aplis uz ūdens izplatās ap tā centru, un otrādi – “ja gribi dzīvot mierā, tad rūpējies par mieru uz savām robežām un kaimiņu zemēs (labas kaimiņattiecības), tāpēc katras valsts un impērijas stiprums tika vērtēts pēc tās spējām radīt un uzturēt mieru – būt par miera garantu un nesēju iespējami plašākā telpā) **ienesā destruktīvo nemiera koncepciju** “skaldi un valdi” – nemiera un domstarpību, konkurences uzturēšanu aiz impērijas robežām. Paši būdami izteikti individuālisti un bezdvēseliskas (emocionāli auksti radījumi) būtnes, Romieši atzina kolektīvismu (apvienošanas partijās) tikai kā īslaicīgu līdzekli savu individuālo mērķu sasniegšanai, kur tie visi tiecās uz individuālo eksistenciālo komfortu. Kā jau individuālisti, Romieši tādu pat veidoja arī savu impērijas politiku. Antīkā impērija sevī tiecās inkorporēt blakus esošās teritorijas “miera koncepcijas” vārdā – izplatīt savu kārtību (aplus ūdenī) miera uzturēšanai un garantam, kā dēļ inkorporētās teritorijas kulturāli pacēla līdz centra līmenim (inkorporācija ar mērķi kulturāli attīstīt). Turpretī Roma ieviesa principiāli citu impērijas modeli attiecībās ar inkorporēto telpu. Par īstiem un pilnvērtīgiem patricieši uzskatīja tikai paši sevi. Visi citi viņiem bija plebeji – zemākas kārtas “jaunpienācēji”, kuru uzdevums ir kalpot patriciešu labklājībai. Tieši tāpat viņi uzlūkoja arī inkorporēto telpu. Tā viņiem bija resursu un vērtību ieguves vieta, vieta no kurienes ņemt, vieta, kura kalpo Romas centra un patriciešu labklājības vairošanai.

Roma radīja to koloniālo politiku, kuru vēlāk pielietoja tās „kultūras” mantinieces – “attīstītās rietumu valstis”.

Vienlaikus ar “skaldi un valdi” koncepciju Roma visādi apkaroja antīkās pasaules sabiedriskās sakārtotības Ideju savu robežu tuvumā. Tā pielika pūles kaimiņu Kultūras apkarošanai, valstiskās kārtības un ekonomikas graušanai, Līderu iznīcināšanai un korupcijas izplatīšanai, bet it sevišķi lielas pūles pielika morāles, tikumības un dzīves pamatu – vērtību iznīcināšanai. Roma, pati iegrimusi galējā miesas un varas kārē, izvirtībā un netiklībā, visus šos mēslus aktīvi izplatīja savās pierobežās. Tādā veidā Roma aktīvi grāva antīkās pasaules valstu sabiedrisko dzīvi un uz tās novājināšanas rēķina vairoja tās noziedzīgo un kroplo daļu,

ar kuru stiprināja melno hierarhiju Eiropā. Sējot nesaskaņas un destrūkciju, Roma pati sabruka iekšēju nesaskaņu un destrūkcijas rezultātā (tā nespēja izvirzīt jaunu Ideju jaunus apstākļus), bet toties deva sākumu divām jaunām parazitārām laupītājsabiedrību formām – Kristīgās Filosofijas profanācijai – “kristietībai”, tās katoliskajai baznīcai, un Eiropas ziemeļrietumu laupītāju – vikingu invāzijas kustībai Eiropas austrumu virzienā.

Globalizācija ir Cilvēka apziņā esošs process, ar kuru tā apzinās savu īsto vietu un ietekmes mērogus, tāpēc Cilvēka darbības globalizācija skaidri atklāj Cilvēces apziņas īsto – slēptāko daļu.

Melnās brālības cīņa ar Gaismas Hierarhiju ir cīņa par varu pār visu planētu. Tāpēc tai neder uzvara kādā atsevišķi ņemtā vietā vai laika periodā. **Tāpat Gaismas Hierarhijas uzvara ir vispārēja, vienreizēja un neatgriezeniska.** Tā nozīmē pilnīgu un galīgu **tumsas brālības un viņu atbalstītāju likvidāciju** un izmešanu Cilvēces atkritumos. Tāpēc šī cīņa ilgst tik ilgi – jau kopš ceturtās rases sākuma un visas planētas mērogā. Katrā no brālībām iekļaujas Cilvēki atbilstoši savam apziņas stāvoklim. Tāpēc cīņa nav par teritorijām, valstu troņiem un resursiem, bet **par Cilvēku apziņā notiekošo** un šajā cīņā teritorijas, dzīvesveida tradīcijas, valstu varas, materiālie vai ideoloģiskie resursi ir tikai līdzekļi karadarbībā.

Tāpat jāatceras, ka iemiesotie Cilvēki ir tikai neliela daļa no visas Cilvēces. Katrs Cilvēks iemiesojas atkārtoti un turpina savu attīstības ceļu daudzās dzīvēs caur rasēm un tautām, mainot ģeogrāfiskās dzīves vietas un vēsturiskos apstākļus. Tāpēc kādas hierarhijas kontrole pār kādu teritoriju noteiktā laika spīdī nav tās uzvara karā. **Uzvara ir tikai tajā, ka kāda no brālībām nodrošina sev visu tālākās dzīves perspektīvu, nedodot to pretiniekam nekur un nekad.** Tas nozīmē iegūt visus materiālos, dvēseliskos, mentālos un Garīgos resursus.

Ir naivi iedomāties, ka mūsdienās cīņa notiek valstu grupu starpā. Ka ir kāda “labā” vai kāda “sliktā” valsts, kuru apdzīvo tikai tās “baltie” vai “melnie” iedzīvotāji.

Tā nav. **Katrā valstī dzīvo, kā vieni tā arī otri.** Kā vieni tā arī otri dzīvo vienos un tajos pašos vēsturiskajos un ekonomiskajos apstākļos. Tomēr katra apziņa vienos un tajos pašos apstākļos turpina savu atšķirīgo, pirms daudzām dzīvēm uzkrāto, attīstības ceļu, pieņem citus lēmumus un uzkrāj individuālo pieredzi. **Katra Cilvēka Ceļš viņu noved pie izejas Kosmiskās apziņas bezgalīgajos plašumos vai idejiskā strupceļā egocentriski orientētā materiālistiskā eksistencē.** Tieši nonākšana vienā vai otrā antagoniskā stāvoklī ir katras apziņas un visas attiecīgās brālības kolektīvās apziņas uzvara vai sakāve. Melnās brālības sakāves nenovēršamība un tāpēc Gaismas hierarhijas uzvaras apstiprinājums ir melno sevis iedzīšana tādā idejiskā strupceļā, kurā katra darbība ir pieaugoši destruktīva un pretrunā ar Dabas radošās dzīves mehānismiem un principiem.

Sāpumā tumšā brālība centās attīstīt alternatīvu Garīgās attīstības virzienu un planētas attīstības ceļu, bet, nonākot aizvien lielākās pretrunās ar Zemei paredzēto Evolūcijas plānu, tā pamazām pārgāja pie Cilvēces attīstības bremsēšanas un visbeidzot tagad cīnās vienīgi par savu kolektīvo un individuālo izdzīvošanu. Šī izdzīvošana, pagrimstot kvalitātēs, tagad viņiem ir saistīta ar kolektīvās apziņas “masas apjomu”. Lielākā skaitā un koncentrācijā vieglāk saglabāt savas apziņas vibrācijas – tas ir universāls likums, kuru izmanto visas sabiedrības, brālības un grupas. Tikai sevišķi augsti attīstītas apziņas (Cilvēki) sevi vienpatībā spēj pret statīt opozicionāru masām un esot tādā opozīcijā nenovērsties no uzsāktā un pat turpināt savu izaugsmes ceļu un darbu sabiedrības labā. Sevišķi destruktīvas apziņas tāpat vienpatībā turpina spītīgu krišanu neskatoties uz piedāvātajām atveseļošanās iespējām. Tomēr lielāko Cilvēces daļu veido vidēji attīstīto apziņu, kurām sava ceļa uzturēšanai būtiski apvienoties un stiprināties sev līdzīgo pulkā un hierarhijā. Hierarhijas princips nodrošina un uztur attīstības nepārtrauktību un bezrobežību, kuras vairs nav tumšajai brālībai tās idejiskā strupceļa dēļ.

Melno daudzskaitlības uzturēšana ir pēdējā “aizsardzības līnija, pie kuras izmisīgi turas tumšā hierarhija. Jau vairāk kā 12 000 gadu viņi rūpējas tieši par šīs pozīcijas saglabāšanu. Melnā brālība atstāja augstāk attīstīto samaitāšanas taktiku un pievērsās masveidīgas noziedzības radīšanai un iesaistīšanai savās rindās. **Šajā cīņā viņiem traucē Cilvēka apziņas uzbūves fundamentālās īpatnības**, kurās iebūvēti radošie principi, kas tumšajiem traucē sasniegt viņiem vajadzīgo neatgriezenisko varu pār sapulcināto Cilvēku apziņām. Uz Cilvēku apziņas pamatu mainīšanu vērsta visa viņu darbība pēdējo gadu tūkstošu laikā. Melnie ir atmetuši „sava Evolūcijas plāna” un „pasaules kundzības” plānus un tagad cīnās par planētas iznīcināšanu, kas viņu „spicei” ļautu turpināt astrālo dzīvi.

Tā sasniegšanai tika iecerēta Romas impērija un tās darbība. Roma, Beigusi pastāvēt, kā tā laika vēsturiskais instruments, bija mainījusi vēsturisko situāciju Eiropā, bet pati kļuvusi nevajadzīga un nespējīga risināt tālākos uzdevumus. Roma varēja mainīt situāciju Dienvidrietumeiropā – Ķeltu (4 apakšrases) zemēs, bet nevarēja iekarot visu Ziemeļ un Austrumeiropu – Teitoņu – Āriešu (5 apakšrases) apdzīvoto pasauli. **Roma, kā kulturāli zemāk attīstītas apakšrases civilizācija, nekad nevarēja iekarot augstāk attīstītas Teitoņu civilizācijas telpu.** Tam Romai nepietika ne fizisko, ne intelektuālo, ne Garīgo resursu. Tomēr caur Romu tika radīti divi jauni melnās hierarhijas ieroči – vikingu laupītājsabiedrības karadraudzes un Kristīgās Filosofijas profanācija ar tās uzturēšanas orgānu – katolisko baznīcu.

Vikingu laupītājsabiedrības vēsturiski darbojās pāri – komplektā ar katolisko baznīcu. Kā viena, tā otra balstās vienos un tajos pašos eksistenciālajos un idejiskajos pamatos, abām ir vieni un tie paši mērķi un tās pašas darbības metodes. Katoliskā baznīca ir roka, bet vikingu laupītājsabiedrība ir tās brutālais cimds ar kuru tumsas brāļi grāva un vēl šodien grauj iekarojamo un iekaroto tautu Kultūru un dzīves pamatus. Ir mainījušies ieroči un krusta karu līdzekļi, bet nav mainījušies mērķi un metodes ar kurām viņi iznīcina nepakļāvīgās tautas, to kultūru un dzīves pamatus – tautu kolektīvo un Cilvēciski individuālo apziņu pamatstruktūras.

Šīs pamatstruktūras ir izteiktas Iesvētītajiem saprotamās simboliskās sistēmās, kuru emblēmas publiskajā telpā ir pieejamas **totēmisko tēlu** veidā. Vispārpieņemti **totēmiskais tēls** ir tautu “pamatsencis” – tas, no kā tā esot cēlusies, bet patiesībā tas ir, to idializējot, šīs tautas mentalitāti radījušais un uzturošais Cilvēcisko vērtību savdabību kopums, kura **rezultējošo formulu** tauta glabā kā tās augstāk vērtēto īpašību izteiksmi kāda dzīvnieka simbolā. Tiek stāstīts, ka šim dzīvniekam piemīt visas labākās – tautas idealizētās vērtības – tas, uz ko tiecas katra šai tautai piederīgā Cilvēka dvēsele.

5 rasei kopīgais totēms ir Lācis, bet tās attīstītākās – Iesvētīto daļas totēms ir visu Iesvētīto kopīgais totēms – Pūķis, kurš atsevišķām tautām pieņem citu simbolisko formu. Pūķis - Debesu Gudrība ir visu Zināšanu un Filosofijas cēlonis. Tāpēc tas ir visu Gudro un Iesvētīto “pirmsencis”. Tāpēc katoliskā baznīca, cīnoties ar Iesvētīto kopienas apkaro tās “pirmsenci” – Pūķi, pierakstot tam visu slikto un atbaidošo, uz ko koncentrē savu ticīgo baznīcēnu uzmanību. Pūķis, piezemējoties un Zemes aurā konkretizējoties, pieņem Gulbja formu un izskatu, kura perversā – melnā gulbja forma izsaka piederību melno - Cilvēces nodevēju brālībai. Līdz ar to Cēsīs “sabiedrības dāmu” popularizētā šīs vietas “inteliģences” piederība melno gulbju pulciņam daiļrunīgi ievieto Cēsīs pasaules melnās brālības atbalsta centru kopumā. **Simbolu un Ideju verbalizēšanai ir tālejošas un objektīvas sekas, kuras maina tautu, valstu un apdzīvotu vietu iedzīvotāju likteņus.**

Senais Krievijas simbols un tās gērboņa centrālais elements ir Balts Gulbis ar divām galvām, kuras atkārtoti Kaduceja savijumu. Tas nozīmē, ka **Krievijas Evolūciju tās involucionējošajās un evolucionējošajās cikla daļās vada Iesvētīto Brālība un Krievija ir īpašā Brālības aizgādībā un realizē savu, tai neatņemamu un nenovēršamu misiju. Krievija ir Balto Gulbju, Bērzu un Lāču zeme.**

Piederība Lācim sakņojas Indoeiropiešu tautām kopīgajā Garīgajā tradīcijā un tās simbolismā. Hinduismā Lācis ir Debesis pazīstošā, atzīstošā, Debesīs tiecošā un Debesis pieņemošā, Debesīm paklausīgā Cilvēka Simbols. Krišna nāk pasaulē un bērību pavada “brāļu Pandavu (lāču)” ģimenē. Līdz ar to Baltu Lāčplēsis tādā veidā ir visu Indoeiropiešu kopīgās tradīcijas iemiesojums un norāda uz tiešu **Baltu Kultūras piederību Indoeiropiešu – Āriskajai Kultūrai**. “Lāča ausis” norāda, ka **Baltī “dzird”** – uztver Āriskās Kultūras “balsi” pārpasaulīgajā telpā un var realizēt tās pasaulīgo daļu, ko “nedzird” un tāpēc nevar realizēt vikingu laupītājsabiedrību pēcteči – “latvieši”, kuriem Lāčplēsis ir alus ražotājfirmas zīme. Iekaroto zemju un paverdzināto tautu simbolu apsmiešana ir šo tautu pazemošanas procesa daļa. **Apsmejot Tautai Svētos Kultūras Simbolus, tiek vājināta tautas kolektīvā dvēsele**. Ņirgāšanās par Sakrālajām Vērtībām ir melno brālībai piederošajiem neatņemama tumšo dvēseļu pazīšanas zīme, tāpat kā par piederību Baltajai Brālībai runā cieņa, ar kādu tai piederīgais vērsas pie visu tautu un Kultūru Vērtību Zīmēm.

Indoeiropiešu – Āriešu Lācis ir vienpersonisks “Saimnieks savā Mežā” – Dvēselē, kuru viņš iekopj par Dārzu – Debesu Pasaules daļu. „Mežs” ir „Paradīzes Dārza” neiekoptā – dabiskā „izejvielu daļa”. No “Meža” – pasaulīgās dvēseles Lācis veido Dārzu, kura centrā Cilvēka Sirdī ir Debesu valstība kas, kā radošais Centrs – Omfala, veido savu izpausmi – Nemetonu dvēseles un Cilvēcisko attiecību telpā – sabiedrībā. **Dārzs ir Cilvēcisko attiecību – sabiedrības dzīves veida Simbols un totēms**. “Paradīzes dārzs” ir ideālais apziņas modelis, uz kuru tiecoties, Cilvēki Debesu valstību ievieš uz Zemes. Tas nozīmē, ka Cilvēka Zemes dzīve ir pakļauta viņa Sirds Balsis un Varas diktatūrai. Caur Sirds Varu valda Dievišķā Cilvēka daļa un caur Sirds Balsi runā Debesu Pasaules Gudrība – Pūķis, kuru uzklausa tai paklausīgais Lācis, kura zemes gaitas tā izaugsmē vada Baltais Gulbis. Kabalā Pūķis pārtop savā zemākajā – seksuāli polarizētajā sievišķīgajā daļā – čūskā, kas reizē ir arī Saules gaisma.

Lācis, kā Saimnieks, ir vienpatis tādā nozīmē, ka apzinās un uzņemas personisku atbildību par saviem lēmumiem un no tiem izrietošajām sekām. Tā ir personiskās dvēseles suverenitātes zīme. Te kolektīvā dvēsele ir gan “mežs”, gan “auglīgā zeme”, uz kuras dzīvo Lācis savā suverēnajā dzīvē. **Tāpēc Lāča Cilvēcisko Vērtību sintētiskā formula ir – Atbildība, Apdomība un Varonība, kuras kopā ņemot ir redzamas kā Vīrišķība un tās Spēks. Sabiedriskajā dzīvē tās parādās kā Sapratne, Jūtu kopība, Sabiedriska integrācija, Taisnīgums, ko redzam Sadarbībā un Sirsnībā**. Tāpēc Lāču sabiedrība vienmēr centrējas ap Līderi un tās valdības rūpēs par savu valsti vadošo vietu ieņem Taisnīgums.

Romas ģenerētā noziedzīgā “pūļa Cilvēka” – **vikingu laupītājsabiedrību apziņas totēms – vilks** ir iegūts deģenerējot Lāča īpašības, aktualizējot to vērtību iztrūkumu radītās dvēseles dzīves perversijas – patvaļu, iekāri un bezgodību, ko sabiedriskajā dzīvē redzam kā lielību, skaudību un atsvešinātību, kas kulminē konkurencē. **Vilks nav Saimnieks. Vilks ir zaglis, laupītājs un svešu darba augļu izmantotājs**. Lācis ir Saules gaismas iemītnieks, bet vilks ir nakts blandoņa un slēpjas tumsā. Vilks ir individuāli bailīgs, savtīgi viltīgs tumsas pasaules radījums, kurš spēku smeļas daudzskaitlībā un slēpjas aiz kolektīvās gribas maskas, kuru pats, negribot uzņemties atbildību, aktīvi veido. Vilks nekad neteiks „es daru”, bet vienmēr mēs darām, gribam, runājam”. Nolieciet vilku vienu pret vienu ar katru citu spēka samērā līdzīgu un vilks atkāpsies. Tikai esot nomācošā pārsvarā, vilks, barā uzbrūkot, iegūst “drosmi” un “kara laimi”, kura tam ir kopīgā laupījuma sadalīšanā un iegūtās daļas individuālā baudīšanā. Tāpēc vilku valdības nekad nerūpēsies par savu līdzpilsoņu labklājību vairāk, kā to prasa aplokā iedzīto “aitu” „savaldīšana” un cirpšana.

Vilku darbība ir tieši pretēja Lāču dzīvei. Vilki grib izdzīt no meža Lāci, mežu nodedzināt un nekad nepieļaut tur Dārza iekopšanu. Vilku lielākais bieds ir Debesu Valstība, kurā nav vietas Vilkiem un Vilku pasaulei. Vilks ir Indoeiropiešu Kultūras kapracis – šīs Kultūras Vērtību pretmets – viss sliktākais Cilvēkā, pret ko iestājas Āriskā – Indoeiropiešu

kultūra. Vilka apziņu pavadošās totēmiskās zīmes ir Vārna un pasaulīgais Krauklis, kā arī no Romas aizgūtais pasaulīgās varas nesējs Ērglis, kuru pa Eiropu izvazāja vikingi. (Krievijā Rjūriku dzimta.) Pirms tam Eiropā visur valdīja Saules zīmes un Saules hierarhijas totēmi. Lācis ir Saules hierarhijas centrālā totēmiskā zīme. Indoeiropiešu Apziņa darbojās Evolūcijas ritmos un ciklos. Līdz ar Vilka iznākšanu no pagrīdes, no izstumtības ārpus dzīves normas noziedzības pasaules atkritumos, apziņa tika izrauta no Evolūcijas ritmiem un pakļauta tiešai destruktīvai ietekmei. Vilks, Vārna, pasaulīgais Krauklis un pasaulīgais Ērglis ir iznīcinošās Mēness hierarhijas totēmi. Pasaulīgie Vārna un Krauklis ir destruktīvā intelekta un saprāta totēmi.

Cilvēka apziņa ir iestiprināta un darbojas divu pasaulu – zemes un garīgās pasaules mijiedarbībā. Zemes pasaulē apziņas negrozāmību un atbilstību Normām notur dzīves tradīcija, dzīvesveids, bioloģiskais ritms un tā mērķtiecība bioloģiskās dzīvības uzturēšanai, kā arī kultūras mantojums, kuru katrs dzimušais saņem līdz ar pirmajiem iespaidiem šajā pasaulē. Materiālā pasaule ir apziņas augsne, kurā tā aug kā puķe, augļu koks, palma vai kāds cits zaļojošs augs. Materiālā pasaule piegādā visas apziņas izaugsmei vajadzīgās „barības vielas” – iespaidus.

Dvēseliskā, mentālā un Garīgā pasaule ir apziņu laistošais lietus, dzīvībai vajadzīgais skābeklis un Saules Gaisma. Tie piegādā **izaugsmes ideoloģiju** - pamatojumu zemes dzīves iekārtojumam, vajadzību tās uzturēšanai un Ideālus apziņas tālākajai izaugsmei. Dod apziņas dzīves jēgu un orientierus, prasmi atšķirt labo no sliktā, derīgo no nederīgā un pareizo no nepareizā.

No tā mēs redzam, ka kardināla apziņas pamatu pārbūve – tās novešana no Evolūcijas ceļa ir iespējama tikai tad, ja vienlaicīgi iedarbojas uz abām apziņu uzturošajām pasaulēm. Tieši tā darbojas Romas radīto destruktīvo rīku pāris. Vikingu laupītājsabiedrību izplatīšanās Eiropas Ziemeļos un Austrumos iznīcināja tur dzīvojošo tautu valstisko sakārtotību un **materiālo stabilitāti, kas ir valstiskās sakārtotības dabiskā izpausme**. Laupītājsabiedrības iznīcināja valstu dzīves kārtību dzīves materiālo nodrošinājumu, tradīciju un galvenais - Kultūras pārmantojamību - ticību rītdienai un nākošās paaudzes izaugsmei. Tā vietā ieviesa nenoteiktību un nemieru, dzīves nedrošību, kurā nav iespējams atbildīgs darbs sadarbībā ar Radītāja labdarību, bet katram, vienam pašam, ar pretdabiskiem līdzekļiem jācīnās par savu eksistenci.

Radītājs dod iespējas, bet labo vai slikto Cilvēks pasaulē ienes pats. Normu Sistēma ievirza uz labā vairošanu un attur no sliktā. Normu Sistēma līdzsvaro kārdinājumu ietekmi un tā dod Gribas brīvību. Tā tas ir normālā Lāču pasaulē. **Vilki tur, kur Radītājs tādas iespējas dod, šīs iespējas katram Cilvēkam atņem.** Vilki, nojaucot Dabisko Kārtību, sagrauj tās Normu Sistēmu un, uzspiežot savu noziedznieku morāli un dzīves veidu, Cilvēkiem atņem Radītāja dāvāto iespēju darīt labo, pareizo un derīgo, bet piespiež pieņemt slikto, nepareizo un dzīvei nederīgo, ar ko pārkāpj cilvēka Gribas brīvības likumu un atceļ Cilvēka dzīvi dzīvniecisko attiecību līmenī.

Tādu darbību pamatojošu ideoloģiju sauc par sātānismu.

Otrs Romā radītais Indoeiropiešu apziņu graužošais rīks – katoliskā baznīca un tās izplatītā perversija – pseidorelīģiskā kristīgās filosofijas profanācija Cilvēka apziņai atņēma tās otru nostiprinājuma telpu – piemeloja, izkropļoja un samaitāja Eiropiešu dvēselisko, mentālo un Garīgo pasauli. Ar to Baznīca atņēma apziņai tās attīstības virzienu, Ideālus un pieturas punktus, aizmigloja Īstenības redzējumu, kā vietā piespieda apziņu pieņemt tās dzīvei nederīgo un indīgo (sātānisms - opijs tautai!) pseidorelīģijas surogātu. Īstai reliģijai būtu jāveic izglītojošais darbs, savlaicīgi jāatklāj un jāpropagandē patiesība par zemes un Debesu

pasaulē notiekošo, tās uzbūvi un ietekmes mehānismu uz Zemes pasaules dzīvi. Tā vietā profanētā pseidoreliģija to visiem spēkiem slēpj, sagroza un apmelo, tā apturot Cilvēka apziņas izaugsmi.

Katoliskā baznīca ievēd iznīcinošos maldos, sēj garīgu un fizisku netiklību.

Ir labi zināms narkodīleru pasūtīts narkotiku propagandas un virzīšanas paņēmieni pusaudzū vidē. To veic dažādas sabiedriskās „audzinošās” un „bērnu aizsardzību” veicinošās organizācijas. Skolā uz „atklātu” sarunu par „narkotiku kaitīgumu” saaicina bērnus un tur pievilcīgs jauns aktīvists viņiem liek izvērtēt - kas viņiem liekas svarīgāk – saglabāt gara mūža iespēju un labu veselību (kas pusaudzēm viņu vecuma psiholoģisko īpatnību dēļ ir neaktuāli un visai abstrakti jēdzieni) vai pievērsties narkotikām. Tas ir – nesagatavotai (tiem, kuriem nav vajadzīgās izglītības, pieredzes un psiholoģiskās piemērotības vai ieinteresētības) auditorijai liek priekšā izvērtēt to, ko **tie varēt nevar un nedrīkst**.

Nedrīkst likt savos kausos to, kas ir nesavienojams un pretējs – viens otru izslēdzošs. (Te nav runa par vienību veidojošiem pretstatiem) Tas no vienas puses **liek apšaubīt abu vērtību**, bet no otras puses liek vienādības zīmi starp abiem un **rada samērojamības ilūziju**. Tāds paņēmieni liek apšaubīt labā labumu un noārda robežu starp labo un slikto. Pie tam šie „bērnu sargi” abām piedāvātajām „alternatīvām” (narkotikas nav alternatīva!) dod iespējamo plusu un mīnusu sarakstu, kurā narkotiku pusē plusos ieraksta visu, kas pusaudzēm ir aktuāls un interesants, bet pie narkotiku mīnusiem un veselības plusiem visu to, kas pusaudzēm nav aktuāls vai atrodas ārpus viņu apziņas darbības lauka. **Pie tam tas liek meklēt mīnusus arī labā veselībā un ilgā mūžā**. Narkodīleru lozungs ir: „Dzīvosim ātri, īsi un spilgti!”, „Aizdedzināsim šo vakaru (nakti, vasaru, dzīvi)!”. Protams, tāda metodika psiholoģiski pārliecina „nogaršot aizliegto augli”, bet šaubu iespēja vien jau mazina apšaubāmā vērtību un to lēni iznīcina.

Teologi labi zina, ka ir parādības, kuras nedrīkst likt blakus, pakļaut šaubām vai pacelt iespējamās alternatīvas kārtā.

Noziegumu, netīrību, netiklību, melus, negodu, alkatību, baudkāri un visu citu, ko mēs pazīstam kā **netikumību nedrīkst** pacelt apspriežamas dzīves alternatīvas kārtā.

Nedrīkst salīdzināt nesalīdzināmo – Gaisumu ar tumsu, noziegumu ar tikumu, labo ar slikto, Labvēlību ar ļaunumu un visu citu šajās jēdzienu kārtās.

Nedrīkst apšaubīt labā dabu veidojošā labdabīgumu **vai sliktā**, nederīgā, ļaunā un **nepareizā kaitīgumu**.

Tai pat laikā baznīcas kalpi savās svētdienas skolās bērniem liek priekšā apdomāt „ar ko labāk būt kopā – ar Dievu vai Sātānu” vai „kas ir vērtīgāks – Mīlestība vai naidis”. Sātāniska būtība ir maldināšana, novešana no ceļa, samaitāšana un ievilināšana lamatās, kurās neuzmanīga un nepieredzējusi dvēsele pieņem pazudinošus lēmumus un ar to pati sev atņem izaugsmes iespējas.

Varētu uzrakstīt biezu grāmatu par katoliskās baznīcas un tās sektu postošo sātānisko darbību, bet šodien tas vairs nav vajadzīgs. Katrs ieinteresēts vērotājs baznīcas darbības augļus redz Gejropas idejiskajā un praktiskajā ikdienā, kurā tā propagandē un uzspiež visu dzīvi iznīcinošo kā „Cilvēka tiesības pašam izvēlēties savas dzīves alternatīvas”.

Ar šo divu graužošu rīku – Vikingu laupītājsabiedrību un uz Kristīgās filosofijas profanācijas bāzes veidotās ideoloģijas, ko propagandē katoliskā baznīca, palīdzību tika iznīcināta Antīko valstu dzīves kārtība un Indoeiropiešu apziņas dzīve. Tas Eiropas rietumus iegāza ilgstošā viduslaiku tumsas laikmetā (kuru tagad daudzos “Viduslaiku dzīves”

festivālos glorificē Gejropas un Vatikāna izvirtuļu tumsas brālība). Viduslaiki ir “tie Koka augļi, kas uzskatāmi parāda Koka dabu”.

Kāda reliģija un baznīca – tāda sabiedrība.

Šodienas izvirtusī Gejropa ir katoliskās baznīcas “darba auglis un darba orgāns” ar kuru tā turpina uzsāktu Cilvēku apziņas maitāšanu. **Vatikāns un tā katoliskā baznīca, kā netiklības un netīrības perēklis, ir katram uzskatāms Gejropas netiklības cēlonis.** Abi graužošie rīki radīja jaunu apziņas tipu – kolonizatoru, kurš iekaro un pakļauj iekarotos ar mērķi tur izplatīt savu kolonizatora ideoloģiju un dzīvesveidu, kurš pretēji antīkās pasaules impēriju ideoloģijām necenšas kolonizētās zemes pacelt līdz savam, bet tieši otrādi – tās turēt maksimāli attālināti no kultūras dzīves un, gala rezultātā, pilnīgi apturēt jebkuru Kultūras dzīvi kolonizētajās teritorijās.

Kolonizators nekad neuzlūko kolonizējamo par sev līdzīgu būtņi, bet ar šo “atšķirību” pamato viņa novešanu līdz dzīvnieciskam stāvoklim, ko mēs labi redzam pēc Latvijas okupācijas varas ielikteņu rīcības. Tas ir saprotams, jo pakļauto tautu Kultūras dzīve ir to suverenitātes pamats un cīņas par suverenitāti cēlonis. **Kolonizācija nav iespējama tur, kur saglabājas Kultūra.** Vilki ir Kultūras ienaidnieki, jo Kultūra vairo „Lāciskumu”, bet izskauž „Vilkatību”. Tādā kārtā, tumsas hierarhija, izplatot Vilkatību un līdz ar to kolonizāciju, apkaro Gaismas Hierarhiju un tās dzīves darbības telpu – Kultūru. Tai pat laikā tur, kur Antīkā impērija rīkojās Kultūras laukā, to paceļot, tur Vilki-kolonizatori tagad darbojas Cilvēka materiālās “labklājības” līmenī, to pazeminot.

Pēc savas dabas Kultūra ir apdāvināta.

Kā koks izsēj savas sēklas, tā arī katra Cilvēka, tautas vai impērijas Kultūra tiecas katru apdāvināt ar saviem augļiem. **Tā kā ārpusromas Antīkās impērijas dzīves materiālā labklājība tieši izrietēja no (un tāpēc gāja roku rokā ar to) impērijas Kultūras,** kura uzturēja darba un patēriņa tradīcijas sabiedrisko attiecību sistēmā, tad anektēto (impērijā iekļauto vai iekļāvušos) teritoriju Kultūru bagātināšana ar impērijas centra Kultūras augļiem, sevī līdzīgu nesa anektēto teritoriju materiālās dzīves līmeņa celšanos, ko vērojam pēckara Baltijas valstu telpā un tagad Krimā. **Tāpēc, Antīkā impērija,** ar savu izplatīšanos pārtraucot apkārtesošu valstiņu savstarpējās ķildas un saimniecisko atpalcību, ko noteica vājā integrācijā starp kaimiņiem, **vienmēr pacēla iekļautās teritorijas izdzīvošanas un radošo potenciālu, savukārt bagātinoties ar jauniegūto teritoriju savdabību pienestajām jaunajām Metropoles Kultūru papildinošajām iespējām,** kuras tika pārnestas uz visu Antīkās impērijas Kultūras telpu. Tāpēc Antīkās impērijas izplešanās, pārvarot sīko kaimiņu aprobežoti egocentrisko (tāpēc augstprātīgo, aprobežoto un muļķīgo) personisko motīvu vadītu pretestību, vienmēr bija svētīga un nesa uzplaukumu anektētajām teritorijām un to iedzīvotājiem, kā arī pašai impērijai, kura apvienoja līdz tam izkliedētās Kultūru savdabības vienotā sistēmā, kurā šīs savdabības var sākt jaunu dzīvi daudz augstāk organizētā un tāpēc radošākā Kultūru mijiedarbības sistēmā.

Nevis multikulturālisms kā aparteīda līdzāspastāvēšana, kurā katrs, ņemot vērā kaimiņa klātbūtni, cenšas darīt savu, bet katras Kultūras uzplaukums, savstarpēji bagātinoties veltījuma pienesumā un saderīgā saplūsmē. Tādā savienībā (sadarbībā impērijas sastāvā) centrālā spēcīgākā Kultūra nodrošina sistēmas stabilitāti attīstībā, tradīcijas pārmantojamību un aizsardzību pret kaitīgām nejaušībām vai sīkmēroga vietējo politiku nepārdomātām egoistiskām avantūrām, bet atšķirīgās mazākās Kultūras nodrošina sistēmas daudzveidību un mainību.

Tādā kārtā tiek uzturēts līdzsvars starp sistēmu stabilizējošiem un mainību ienesošajiem spēkiem politikā, ekonomikā un demogrāfijā.

Pavisam citādi tas notiek Vilku-kolonizatoru(Romas “kultūras” mantinieču) impērijās. **Vilku-kolonizatoru impērijās(valstīs un sabiedrībās, arī Gejropā) Kultūras nav.** Šo valstu labklājība nav balstīta to Kultūras dzīvē, bet iekaroto un kolonizēto teritoriju izlaupīšanā. Tā kā tajās nav Kultūras dzīves, tad visa dzīves labklājība tiek reducēta uz izšķērdīgu eksistenciālo vajadzību apmierināšanu, izklaidi un perversu pašizpaušmes tieksmju demonstrēšanu, ko te sauc par Mākslu un Kultūru. Tas, kas patiesi civilizētā (kulturālas dzīves līmeni iekarojušā) sabiedrībā ir Kultūras dzīves atkritumi, Kultūru iemiesot nespējīgo ākstīšanās un galēji pagrimušu perversu personību tieksmju apmierināšana – subkultūra (tas, uz ko nevar attiecināt Kultūras jēdzienu, tas, kas ir Kultūrai pretējs un to iznīcinošs, tās trūkuma – neesamības izpaušme), tas, kas ir Kultūras karikatūra, Vilku-kolonizatoru vidē tiek likts Kultūras vietā. Godu un dzīvi Radošā Avota vietā tur tiek likti atkritumi.

Tā kā **kolonizatoru dzīvi nevada Kultūra**, tad te metropoļu un koloniju apmaiņu līdzsvaram ir cits raksturs. Tajā no **kolonijām tiek importēts dzīvi uzturošais un vairojošais – koloniju iedzīvotājiem atņemtā labklājība**(resursi, darbs un darba augļi, intelektuālais potenciāls, kultūras un mākslas bagātības – tas, kas uztur radošo potenciālu, Kultūras bāzi un tās pārvēršanu radošajā darbībā), bet **uz kolonijām tiek eksportētas kolonizatoru problēmas** – trūkums, noziedzība, netikumi, dzīves dezorganizācija un tai sekojošais dzīves pagrimums. Tāpēc Roma un tās mantinieču impērijas, izlaupot koloniju materiālos resursus, vienlaicīgi pazemina visus dzīves labklājības rādītājus – degradē morāli, Kultūras dzīvi, mākslu, izglītību, veselību, politisko un ekonomisko dzīvi. Pretēji Lāču-Antīko impēriju perifēriju pacelšanai līdz centra līmenim, Vilku koloniālās impērijas paplašina plaisu starp savu centra dzīves(patēriņa) un perifēriju(ražošanas) dzīves līmeni, kas ir galvenais Vilku impēriju un koloniālas pasaules sabrukuma iemesls – izlaupītās kolonijas nevar nodrošināt pieaugošas centra patēriņa prasības, kas neizbēgami noved pie izvirtušā centra sabrukuma.

Vikingi un baznīca iespiedās Āriešu zemēs, tās pakļāva, iznīcināja tur valdošo sabiedrisko un Kultūras dzīvi un radikāli mainīja tur dzīvojošo dzīvesveidu, morāli un etnisko sastāvu – degradēja visu, ko vien var un piesārņoja tautu ģenētisko materiālu ar attīstībai pilnīgi nederīgu saturu(Izlasiet “Par derīgām tautām”). Tā kādreizējo Baltu – Āriešu vietā radās tagadējie Slāvi, Latvieši, Lietuvji, Poļi un visi citi tautu palieku un vikingu pienesto atkritumu sajaukteni.

Tagad nav tīru, nesamaitātu tautu.

Atšķirības ir tikai samaitātības pakāpēs un dzīves vides ietekmēs, kas nosaka katras populācijas noslieci uz centrālo zemju, pilsētu vai piekrastes psihotipu. Centrālo zemju psihotipā vairāk izteiktas Baltiski – Āriskās Indoeiropiešu kultūras palieku iezīmes, bet piekrastes psihotipā vikingu atkritumu izpaušmes. Tāpēc piekrastnieki ir Vilki – kolonizatori, bet centrālajās zemēs saglabājas liels Lāču īpatsvars.

Krievija ir Lāču zeme, bet Eiropas rietumi un Anglosakšu kā arī Latīņamerika ir Vilku teritorijas.

Krievijas ģeogrāfiskais novietojums, turienes dabas apstākļi un Garīgās auras vibrācijas nes labvēlīgu un atveseļojošu ietekmi uz Krievijā dzīvošajiem. **Tieši tāpēc ASV un NATO Vilki tīko fiziski iznīcināt visus Krievijas iedzīvotājus.** Tieši tāpēc visi “Īstenie

latvieši”, “ukraiņi”, “poļi” un visi citi rietumu Vilki jūt tādu naidu pret Krieviju, Krieviem un visu Krievisko. Tas ir nesamierināms Vilku (melno) naidis uz Lāčiem (Gaismas Hierarhiju).

Attieksme pret “Krievu Lāči” ir tieša un nepārprotama zīme par katra piederību tumsas vai Gaismas pasaulei.

Tomēr, mainot apziņas struktūru, tā tiek atsaistīta gan no fiziskās, gan dvēseliskās, gan mentālās realitātes, un, galvenais - no Garīgās pasaules satvara – Īstenības. **Atsaiste no zemākajām realitātēm nes veselības zaudēšanu attiecīgajās realitātēs, bet saišu zaudēšana ar Īstenību pārtrauc Dzīvību un Attīstību nesošo Ideju pieplūdumu.** Normu Sistēma nosaka, ka tas, kas neattīstās (kas sevī nenes attīstības Ideju) - tas sabrūk. Lūk kādēļ tumsas Vilku sabiedrībai vairs nav nekādu nākotnes izredžu – nav nekādas nākotnes. Tā piedzīvo savu galu.

Destruktīvo enerģiju klātbūtni apziņā viegli konstatēt pēc naida vibrāciju klātbūtnes.

Jo lielāks naidis, jo spēcīgāka destruktīvo enerģiju darbība apziņā. Tagad, lai apliecinātu savu piederību “brīvīvajai, demokrātiskajai, attīstītajai, neagresīvajai, bet apdraudētajai, visādi mieru mīlošajai” rietumu “civilizētajai” pasaulei, lai būtu „īsts latvietis, leitī, polis, ukrainis...” starp „īstajiem latviešiem, leišiem, poļiem, ukraiņiem...”, lai būtu savējais starp savējiem Vilku barā, ir jāapliecina naidis pret Krieviju un visu krievisko – jānīst viss, kas vien asociējas ar Lāči – krievisko, “padomisko”, sociālistisko un komunistisko, un tas jādara aizvien aktīvāk un aktīvāk – uz savu dzimteni ir jāaicina aizvien jauni okupantu tanki un “moderni bruņotie” okupanti viņu pakaļu bučošanai.

Te tagad naidošā ir norma, bet mierīga līdzāspastāvēšana, sapratne un sadarbība jau kļūst par sodāmu noziegumu.

Destrukcija sasniedz savu galējo pakāpi.

Pēdējā vilku Ideja ir Garīgā Likuma “Jo vairāk enerģijas, jo vairāk Dzīves” profanācija “jo vairāk naudas, jo labāka dzīve (vairāk sasniegumu, baudu un iespēju)”. Šī Ideja ir principiālā pretrunā ar Īstenību, kura nosaka, ka Enerģijas daudzums palielinās līdz ar Kultūras - sistēmas izsmalcinātības un struktūras daudzpusības, komplicētības pieaugumu. Enerģijas daudzuma nonivelēšana uz vienu kvantitatīvu rādītāju un nesēju – naudu, degradē un deģenerē sistēmu un tās elementus – tādā vērtību aprites sistēmā iesaistītas apziņas. Enerģiju plūsmu, kvalitāšu un satura izpaušmju formās daudzpusība neizbēgami pieprasa paaugstināt arī saņemamo enerģiju un to mijiedarbību daudzpusību, kas atbilst mainīgās dzīves daudzpusībai visos tās apstākļos. Pievērsšanās tikai vienam enerģijas aspektam neizbēgami rada disonanses ar Dzīves daudzpusību un tajā pulsējošajām Kosmisko un materiālo enerģiju plūsmām. Atteikšanās no daudzpusības un daudzpusības pieauguma – izaugsmes, sistēmu un tās apziņas nolemj sabrukumam.

Sabrūkums sākas ar sātānismu - sevis pretnostatīšanu Garīgajai pasaulei, atteikšanās no Sirds vadības un sakariem ar Garīgo pasauli.

Katrā sevi saglabājošā sistēmā un to veidojošajā Idejā ir savs „dzīvības daudzums” – darbības potenciāls, bet kad tas ir izlietots, tad sistēmai, lai turpinātu esamību, ir vai nu jāmainās, jāpieaug daudzpusībā, pieņemot jaunu iespēju potenciālu un atbilstoši tam tuvojoties jaunai Normai, vai „jāsašaurinās”, jāsakoncentrējas ap centrālo Ideju un jāsašaurina

darbības diapazons. Mainīties un tuvināties Dzīves realitātēm, Vilkiem nozīmē “ie-Lāčoties”, kļūt līdzīgiem Lāčiem un mainīt savu Vilka dabu, ko viņi protams izdarīt nevar un negrib.

Vilkiem neder Lāču Idejas. Vilku apziņā vairs nav to elementu, kuri vajadzīgi šo Ideju darbībai. Katrs konstruktīvs risinājums, izgudrojums un dzīves uzlabojums, kurš nāk intelektuālās darbības ceļā, ir **Cilvēka dzīvi vadošās ideoloģijas darbības rezultāts**, kad tā darbojas nesamaitāta Cilvēka apziņā, apziņā, kurā vēl ir saglabājušies Dzīvību radošie un saglabājušie pamati. **Izaugsmi vadošās ierosmes, kuras uztveram kā savas domas, nāk no pārpasaulīgajām sfērām**, tāpēc tās nevar uztvert uz materiālo labumu gūšanu orientētu Cilvēku dvēseles. Toties tādas dvēseles ļoti labi uztver egoismu veicinošās, uz konkurenci rosinošās materiālās vibrācijas – „Titāniskos” – fragmentējušos (veselumu iznīcinošos) spēkus. Katras sabiedrības dzīvi uzturoša intelektuālā darbība ir tieši atkarīga no tā, cik šajā Cilvēkā ir no Lāča(cik viņa darbojas dabiskie Izaugsmes procesi) vai Vilka (cik viņa darbojas dabas destruktīvā daļa). Tas ir – cik dziļi viņa ir izmainīta viņa apziņa, vai arī - cik viņš ir spējis saglabāt to Vilku ietekmes neskartu.

Senās Vilku sabiedrībās un dzimtās nav nesamaitātu apziņu. Tāpēc tās ir intelektuāli un radoši (īstajā Kultūras un Mākslas izpratnē) impotentas un šī impotence tām liek meklēt Cilvēkus ar mazāk samaitātu apziņu – liek darīt to, ko viņi paši sauc par „radoši aktīvu Cilvēku zinātniskā darba atbalstīšanu”, par „izcilu un visādi apdāvinātu jauniešu spēju attīstības veicināšanu” un „sabiedrības aktivitātes uzturēšanu”.

Tomēr tā ir koloniju un aizrobežu intelektuālā kapitālisma izlaupīšana un „Konstantinopoles lielgabalnieku” (sk. rakstu philos.lv) radīšana. Vispirms ar dažādu manipulāciju(sankciju, blokāžu un graužošanas darbības) palīdzību tautām atņem normālas dzīves iespējas, bet pēc tam, tiem solot „pienācīgus intelektuālās darbības apstākļus”, Vilki šo tautu spējīgākos Cilvēkus pārvilina pie sevis un liek pildīt savu dzīvi uzturošus uzdevumus.

Ar dažādu „forumu”, „konkursu”, „projektu”, „stipendiju” un „apmaiņas programmu” palīdzību jauniešus izvilina no mājām uz dzīvi svešumā(kur tie ir vieglāk pakļaujami samaitājošai ietekmei un apziņas pārveidošanai) un tur izmanto viņu vitālo enerģiju un Kultūru savdabību ienestās iespējas. Daļu no tiem Vilki inkorporē savu sabiedrību darba mehānismos, bet daļu „atlaiž” uz mājām. Tur **no svešuma pārbraukušie un turienes „labumus baudījušie” kalpo par Vilku ideoloģijas ietekmes aģentiem – aktīviem Vilku dzīves ideoloģijas propagandētājiem un ieviesējiem savā dzimtenē.** Viņi kalpo par „smadzeņu” aizplūšanas mehānismu veicinātājiem.

„Sabiedrības aktivitātes veicināšanai” Vilki veido fondus un programmas, ar kuru palīdzību caur grantu, „sabiedrības iesaistīšanas” un „projektu” sistēmu sasniedz vairākus sev vitāli svarīgus mērķus.

1. Fondiem un programmām iesūtītie pieteikumi un projekti sniedz ļoti svarīgu izlūkošanas informāciju par reģiona iedzīvotāju apziņas, sociālās dzīves, zinātnes, ekonomikas un tehniskās attīstības tendencēm un stāvokli.
2. Iesūtītie pieteikumi nes Vilkiem trūkstošo intelektuālas dzīves jauninājumu – ierosmes, kuras tie var pielietot paši savā dzīvē.
3. **Ar gantu(vienreizēju, īslaicīgu, šauri orientētu finansiālo atbalstu) un „projektu” un „pilsoniskās sabiedrības” aktivitātes finansēšanas palīdzību Vilki virza izlaupāmās sabiedrības dzīvi sev vajadzīgajā virzienā** – maina vērtību sistēmu tajā, intereses, dzīves veidu un sociālās attiecības valstī. Apejot šo valstu valdību plānus un reālās vajadzības, aktīvi pretdarbojoties valstu valdībām(„krāsainās, „dziesmotās”, „puķainās” revolūcijas) piespiež sabiedrības pārkārtoties atbilstoši Vilku interesēm un vajadzībām. Ar šī mehānisma palīdzību Vilki panāk to, ka šo „neatkarīgo” valstu iedzīvotāji beidz dzīvot un strādāt savas valsts un savā labā, bet sāk kalpot Vilkiem un tagad viņu Kultūras, intelektuālais un vitālais potenciāls pilnībā apkalpo Vilku vajadzības.

Tomēr tādu „protēžu” veidošanai ir arī savas ēnas puses. No izaugsmes izrautie intelekti beidz būt radoši, samaitātie pievēršas atkritumiem, kurus vairo Vilki un vairs nenes vajadzīgo jauninājumu, bet izlaupītās un suverenitāti zaudējušās sabiedrības pagrimst – atkrīt no pārpasaulīgajām izaugsmi un dzīves spēkus nesošām realitātēm.

Samaitājošās ietekmes sekas ir par pamatu Vilku pēdējo lielo projektu sabrukumam. Idejai „daudz naudas – laba dzīve” ir realizācijas mehānisms, kuru sauc par „**modernās dzīves” projektu**. Tā būtība ir ļoti vienkārša. Lai **kādam** būtu daudz naudas un tāpēc **viņam būtu laba dzīve**, tad ir jāizdara tā, lai pasaulē būtu daudz naudas, lai šī nauda aktīvi cirkulētu un tā, lai **tie**, kuriem tās ir daudz, to atņemtu visiem citiem – jāizdara tā, lai **viņiem tās būtu daudz tāpēc, ka citiem tās ir tieši tikpat par maz**.

Ja tās pietiktu visiem, tad naudas cirkulācija, par to gūstamo labumu vairošana un ar to saistītā Vilku vara beigtos. Vieniem labumu aizvien vairāk ir tāpēc, ka citi grimst pieaugošā **trūkumā, no kura tīko izrauties. Trūkumcietējiem tiek radīta ilūzija par iespējamo izklūšanu no trūkuma** vai arī beigu posmā viņi tiek brutāli piespiesti dzīvot naudu ražojošajā mehānismā un būt par tā skrūvētēm. **Nabagie un „vidējie” griež „vāveres riteni”, kurš vairo dzīves labumu nedaudzajiem „labi ģērbtajiem kungiem un kundzītēm”.**

„Vāveres riteņa” ass ir iegalvojums, ka „jaunais - modernais” ir labāks par „vecu” jau ar to vien, ka ir moderns, jo „dzīves uzlabojums vienmēr atnesot vecā, nokalpojušā nomaīņu ar jauno, pilnīgāko un tāpēc vērtīgāko”. **Šis apgalvojums, uz kura uzķeras Cilvēku lielākā daļa, ir blēdība.**

Pirmkārt. Vecu nomainošais jaunais atnes dzīves uzlabojumu tikai tad, ja jaunais nevis vienkārši nomaina vecu, bet to papildinoši ietver – ir uzņēmis sevī visu vecajā esošo labo, tā vērtīgo pieredzes mantojumu un turpina vecā izaugsmes sasniegumus jaunā laikam un apstākļiem atbilstošā formā. **Jaunais ir labs ar to, ka tas attīstās uz vecā bāzes**, to papildinot ar jaunām iespējām un risinājumiem, kuras nāk no **vecā un jaunā nomaīņai līdzī esošas Cilvēka apziņas izaugsmes**.

Vilku „moderna” projektā **Cilvēka apziņas izaugsme nav paredzēta un pat tiek bremsēta!** Apziņas izaugsmes bremsēšanā ietilpst arī postoša attīstības virziena veidošana, attīstības strupceļi (spirāles apgabalu savienošana noslēgtos lokos) un Vilkiem vajadzīgās pretdabiskās nākotnes veidošana.

Tāpēc, otrkārt, **ne viss jaunais ir labāks par vecu**. Visbiežāk „moderna projektā” jaunais ir sliktāks – nekvalitatīvāks, kaitīgāks un **regresīvāks par vecu**, jo vecais uzturēja tādu Cilvēka apziņas darbību vajadzību, kādu jaunais neuztur vai pat tieši otrādi – likvidē.

Treškārt. **Ne viss, ko tādā „vāveres riteni” uzdod par jaunu, tāds patiesi ir**. Visbiežāk tā ir tikai jaunā ilūzija un cerība, ka „šis jaunais noteikti nāks ar to labo, kas noteikti izvedīs no trūkuma un dos agrāk nesaņemto labumu”. Cilvēki nesaprot, ka nekāds jauninājums nedos viņu dzīves uzlabojumu, ja nebūs notikusi viņu apziņas izaugsme. **Tikai apziņas izaugsme dod dzīves uzlabojumu.**

„Moderna projekts” tika ieviests visās Cilvēka jomās – sadzīvē, politikā, ekonomikā, „zinātnē”, „izglītībā” un visbeidzot - Cilvēku savstarpējās attiecībās. Visur „vecais” un „novecojošais” tiek aizstāts ar „mūsdienīgo” un „moderno”. Modernais it kā atvieglina sadzīvi, bet likvidē to „piepūli” – Cilvēka vitālās enerģijas darbību, kura reāli uztur kartībā kādu Cilvēka dzīves vai attiecību daļu. Tagad tajā vairs nav jāiegulda to uzturošā enerģija un līdz ar to šī joma pagrimst.

„Modernais” politikā („mūsdienu demokrātija”, „tiesību interpelācija”, „Cilvēka tiesības”, „demokrātisko procesu veicināšana”, u.t.t.) tiek ieviests ar tradīciju un dabisko sabiedrības dzīves attīstības ritmu aizstāšanu ar mehānisku nomaīņas procedūru uzspiešanu.

Tiek radīta ilūzija, ka problēmas rada valdību un līderu darbības nepārtrauktība, bet tās var atrisināt līderu rotācija un regulāra valdību jaunveidošana un **šo valdību veidoto kontroles mehānismu ieviešana**, „caurspīdīgums” vai katra piedalīšanās valsts dzīvē – „pilsoniskās sabiedrības” aktivitātes, kad katra teļkope vai kaut kādu diplomu saņēmusi slaucējas meita drīkst spriest par sabiedrības dzīvi no savu vērtību un izpratnes spēju dobītes pozīcijām. Vēl vairāk – tagad viņa drīkst vadīt un pārveidot sabiedrības dzīvi pēc sava prāta, kuru vada tur iesakņotā, viņai saprotamā un patīkamā Vilku ideoloģija.

„Mūsdienu demokrātijā” „rotācija” un „valdību” pārvēlēšana atbīda katru vēlētajū no savas lomas apzināšanās un atbildības par to uzņemšanās, kā arī ļauj katrās „vēlēšanās” „jaunajā valdībā” „ievēlēt” tos pašus vecos Āžus un Aitas, tā visu atstājot bez tām izmaiņām, kuras būtu neizbēgamas dabiskajā sabiedrības dzīves gaitā.

Vēlēšanu ceļā nekāda reāla varas nomaiņa nenotiek, ja vēlētaji saglabā savu veco apziņu – **ja vēlētajos nav notikusi apziņas izaugsme**.

Tikai tautas apziņas izaugsme izsauc jaunu Līderu parādīšanos un ar tiem nākošo valdību un varu nomaiņu.

Protams, ka **korumpētām**, ar pasaulīgu labumu solījumiem uzpirktām, uz materiālo komfortu orientētām un tāpēc **pagrimušām tautām ir korumpētas valdības, suverenitāti zaudējušas varas un apkaunojoša, aplaupoša un paverdzinoša kalpība svešām interesēm**, kuru realizē svešo varu un interešu korumpētie līderi un korumpēto vēlētajū „vēlētās” valdības.

Korumpēto savēlētie korumpētie korupciju apkaru un korumpētos aplaupa.

Tāda „vēlēšanu” sistēma rada apstākļus, kuros „vēlētaji” nekad neievēl īstos varas turētājus, jo tos viņi nekad neredz un par viņu darbību neko nezina. Īstie – ēnā sēdošie, izvirza savus ieliekteņus, par kuriem korumpētie vēlētaji, piedaloties vēlēšanu uzvedumā, atdod savas balsis. Tomēr ieliekteņi paši neko nedara. **Viņi tikai uztur ilūziju par nākamo vēlēšanu rezultātā iegūstamo izmaiņu labdabību. Vara ir ēnā esošo – par kuriem nekad nevēl un neviena balss nav nodota, rokās.**

„Ievēlētie” nolaupa „vēlētajū” balsis – atņem „vēlētajiem” viņu varu, kā vietā savu varu realizē ēnā esošie.

„Zinātne” apkalpo naudu dodošos un „vāveres riteni” uzbūvējošos – strādā viņiem vajadzīgajos un fiksētajos virzienos. Pat tā saucamā fundamentālā zinātne apkalpo Vilku intereses tajā, ka uztur materiālistisko (jezuītisko) pasaules uzbūves ainu un attur Cilvēku no kontaktiem ar pārpasaulīgajām realitātēm.

„Moderna projekta” ietvaros tiek likvidēta Kultūras un Mākslas dzīve, bet to vietā liek likti surogāti vai tieši pretējas parādības. **Tā kā Māksla ir Debesis un Zemi vienojošā saite, tad tiek propagandēts pretējais - ka „katra Mākslas darba pamatā ir konflikts”, kas vēlāk ļauj par Mākslu uzdot dvēseles atkritumus un mēslus.**

„Moderna projekts” reformē izglītību un to pieskaņo „jaunā laika prasībām un ātrumiem”, ar ko patiesībā likvidē izglītību kā tādu un ievieš tādu bērnu dvēseļu samaitāšanas sistēmu, kura pilnībā likvidē jebkuru apziņas izaugsmes iespēju. Galējā fāzē korumpētā vara un pagrimusī tauta iegrimst **reformās reformu pēc**, ar ko maskē konstruktīvu Ideju un darbības spēju trūkumu.

„Moderna projekta” ietvaros „labi ģērbtie kungi un kundzītes” ir izveidojuši divstāvu „izglītības un audzināšanas” sistēmu ar atšķirīgu ievirzi un rezultātiem katrā stāvā. „Vāveres

riteni” izveidojušie saviem bērniem radīja tādu slēgtu izglītības sistēmu, kurā iemāca vadīt „vāveres riteni”, bet visiem pārējiem, pie sava noslēgtā loka nepiederīgajiem, citu, kurā māca, kā izpildīt „vāveres ritenim” diktētos noteikumus. Tādā divstāvu „izglītība” Vilkos rada divus atšķirīgus, nesavienojamus apziņas tipus – „kungus” – tos, kuri ir ārpus „vāveres riteņa”, un „kalpus” – visus „vāveres ritenī” esošos, neatkarīgi no viņa subjektīvā mantiskā stāvokļa. Subjektīvā tāpēc, ka „kalpiem” visu vai jebkuru daļu no viņu labklājības jebkurā brīdī var atņemt citi – „kungi”, kuri diktē „vāveres riteņa” darbības noteikumus.

**No „kalpiem” pie „kungiem” pāriet nevar.
Par „kungu” ir jādzimst „kungu” ģimenē.**

Bet „kungi” „vāveres ritenī” esošiem uztur ilūziju, ka ritenī esošie arī ir kādi „kungi” citiem, vai arī, ka tie ar kādu piepūļu palīdzību var izkļūt no riteņa un pievienoties „kungiem”.
Ilūzija par iespēju izkļūt no „vāveres riteņa” tur esošajiem liek šo riteni turpināt griezt.

Galvenie „riteņa” griešanas stimulatori ir „kungu” mākslīgi radītās dzīves grūtības – **nabadzība, Kultūras un izglītības aizstāšana ar surogātiem un iekāre sekot „modei” - visas dzīves patēriņa jomas ietverošs modes kults, kas reāli vajadzīgo aizstāj ar iluzoro un kaitīgo, tā ievēlot apziņu paverdzinošu ilūziju varā – to zombējot, kas „riteni esošajiem” atņem viņu vitalitāti un to atdod „kungiem”.**

Lai „kalpiem” neienāktu prātā sākt apdomāt savu stāvokli, atrast tā cēloņus, apvienoties un izkļūt no „vāveres riteņa” – „Moderna projekta”, „kungi” „kalpus” nemitīgi sanaido un pavērš vienu pret otru visās dzīves jomās – pat vienas ģimenes ietvaros.

Daudzpartiju sistēma ir sabiedrības šķelšanas mehānisms politiskajā dzīvē.

Šo pašu mehānismu pielieto visās citās dzīves un patēriņa jomās. Valsti, tautu, populāciju, ģimeni sašķel dzimumos, vecumos, pēc nacionālās piederības un citās interešu grupās, kuras pretnostata vienu otram, izraisa konkurenci, sacensību un sāncensību, kurā katrs var baudīt tiesības būt atšķirīgam iekārē saņemot iekāroto un cīnīties par aizvien plašāku savu tiesību baudīšanas brīvību. Katrs var atrast kādu jomu, kurā viņš ir aplaupīts vai kādreiz kāda ienaidnieka nepamatoti diskriminēts, lai cīnītos pret tādu sevi vai kāda cita diskrimināciju, līdz beidzot cīņa pret diskrimināciju pāraug cīņā „pret” vienalga ko. Cīņas saturs nav cīņa par kaut ko, bet gan pati cīņa kā tāda „pret” - pret visu to, kas ir „novecojis”, „nemūsdienīgs”.

Tur, kur sabiedrība, tauta vai ģimene nav vienota - tur vienmēr to savās interesēs izkalpina kāds cits – ārpus tās esošais.

Vienotība ir tur, kur katrs savieno savu interešu daļu(atrod tās savienošanas veida savdabību) **ar citu interesēm kādu augstāku, tām pāri stāvošu, sabiedrisko mērķu sasniegšanai.** Tas vienmēr prasa sākotnējo personisko interešu transformāciju par sabiedriskās dzīves mērķiem. Tāda transformācija sevī ietver atsevišķu personas dzīves vai interešu daļu ierobežošanu, pieskaņošanu sabiedriskajai dzīvei(pakļaušanu sabiedrisko interešu diktātam), ziedošanu kopīgai dzīvei vai to realizēšanu caur sabiedriskās dzīves mehānismiem, ko to darīt negribošs vai nespējīgs jebkurā brīdī var pasludināt par sevi diskrimināciju. Tāpēc Vilki, savā uzbrukumā Lāču sabiedrībai, vienmēr pa priekšu virza „Cilvēka tiesību” aizstāvjus un cīnītājus. Tur, kur tie ir kārtīgi iesakņojušies un katram uzlikuši „Cilvēka tiesību” važas, tur var nākt jebkurš kaklakungs un, „Cilvēka tiesību”, „līdztiesības”, „emancipācijas”, vai „diskriminācijas novēršanas” vārdā, pārējās sabiedrības sajūsmas aplausu pavadībā, visu acu priekšā noiegt jebkuru Cilvēku vai sabiedrības daļu.

Sabiedrību, tautu, valsti, ģimeni savieno Pienākumi un Atbildība ar tiesībām pildīt pienākumus, kas dod to pildīšanas brīvību.

Sabiedrību, tautu, valsti, ģimeni sagrauj no Pienākumiem un Atbildības atdalītas tiesības un brīvības.

Vilku princips „katram savu” tiek pretstatīts un **apkaro Lāču principu „Kopīgais labums ir katra labums”**, kuru pietiekami izglītotā un Kulturālā auditorijā, kurai ir tam atbilstoša izpratne par **Labā dabu** (ir filosofiska sagatavotība) **var izteikt visaptverošā „Visiem Viens Labais”** principā, kas, transformētā veidā, sevī ietver arī Vilku „katram savu” principu. Līdz ar to mēs redzam, ka Vilki ir Evolūcijai nederīgi – par Lāčiem attīstīties nespējīgi – impotenti radījumi.

Vilku „katram savu” ir tikai Lāču „Visiem Viens Labais” atsevišķs, **no konteksta izrauts un tāpēc iespējās šauri aprobežots un izkropļots ne-gadījums**. Tāds ne-gadījums sevī nevar ietilpināt izaugsmi uzturošu enerģētisku saturu (viss ierobežotais ir apmirstošs) kāds piemīt plašumā pieaugošajam „ne-gadījuma” kontekstam. Vilku „katram savu” ir tāds kā no Evolūcijas satura izkritis un tāpēc tai zudis, par nezāli, parazitū, kaitēkli pārvērties krūms.

Visas Vilku Idejas un uz tiem uzbūvētie darbības mehānismi tikai sākumā darbojas labi. Ar laiku (jo tālāk, jo ātrāk) tie uzrāda savas negatīvās bremsējošās sekas, kuras prasa ieviest korigējošus papildmehānismus, kuriem vēlāk ir vajadzīgi savi korigējošie papildmehānismi, kuriem savukārt savi un tā bez gala. **Ir jācīnās ar korupciju korupcijas apkaršanas struktūrās, kuras cīnās ar korupciju korupcijas apkaršanas birojā. Ir skaidrs, ka Vilku sistēma, kurā nav iekšējo regulatoru, apaug ar ārējiem, problēmu nerisinošiem, bet vēl vairāk sarežģījušiem regulatoriem. Netikumības un ierēdniecības pieaugums ir netiklības un sabiedriskās neorganizētības (netikumības paveids) sekas.**

Lāču uzstādījums par iekšējo regulatoru izvedi, attīstību un nostiprināšanu atceļ visas tās problēmas, kuras nav spējīgi risināt Vilku ārējās regulācijas mehānismi.

Vilku izveidotajā divpakāpju dzīves telpā, kurā „Vāveres riteņa” veidotāji dzīvo augšējā stāvā pēc saviem likumiem, bet apakšā, pēc citiem, mitinās „vāveres ritenī” esošie, ir radīti tādi apstākļi, kuros „kungī” nomāc „kalpos” to derīgo, kas ir vitāli svarīgs pašiem „kungiem”. Materiālo labumu gūšanai pievērstie „kalpi” nav vienoti ārēji (kollektīvā apziņa ir saskaldīta) un tāpēc zaudē arī savu iekšējo veselumu, kurā Vilku „katram savu” cīnās ar **dabiski normālo Lāču „Visiem Viens Labais”**.

Veselumu (veselību!) zaudējusi, materiālajam pievērsta un Vilku vajadzībām piemēroti transformētā apziņa, kurā tiek nomākti dabiskie dzīvības turpināšanas mehānismi, ir perversa, izvirtusi un tālākai dzīvei nederīga, tāpēc tā realizē pašiznīcināšanās programmu, kura darbojas katra Dabiskās Kārtības Normu Sistēmas pārkāpējā.

Tāda pašiznīcināšanās turpina iesākto sadalīšanās un atdalīšanās procesu. Katra apziņa tiecas atdalīties no lielāka kopuma (iegrimt autismā) un sadalīties sīkākos fragmentos. Tas nozīmē arī to, ka tāda apziņa zaudē intelektuālās darbības spējas (ietekmes nesintezējas faktos, fakti loģiskās virknēs - domās), bet vēl esošais intelekts darbojas atrauti no apkārtējās realitātes, tiesa gan, ar destruktīvu ievirzi. Tāda kārtā intelektuālajai darbībai un Ideju uztverei nespējīgie „kungī” to nesaņem arī no transformētajām, perversajām, izvirtībā iegremdētajām „kalpu” masām, kuras tādēļ tagad kļūst nederīgas tālākai ekspluatācijai.

Tādā kārtā „Moderna projekts”, solot nebeidzamu labumu plūsmu augšējā stāvā esošajiem, tiem ir atnesis galvenās izlaupāmās vērtības izsīkumu izlaupāmajās apziņās, tautās,

valstīs un ģimenēs. Vēl pirms šīs vērtības un resursa izsīkuma bija redzami citu resursu izsīkumi, kuru patēriņa regulācijai tika ieviests „Moderna projekta” korektors – „Zelta miljarda” projekts ar vēl dziļāku sanaidošanas („civilizāciju konfrontācija”), debilizācijas, demogrāfiskās bremzēšanas un izvīrtības programmu iesakņošanu „kalpos”. Tomēr, tā kā Vilki un viņu veidojumi darbojas lielākas Lāču pasaules ietvaros, kurā Vilku „katram savs” ir izskaužama pretdabiska perversija, tad Vilku veidojumi saņem nemitīgu viņiem nepārredzamu, neparedzamu, nesaprotamu un tāpēc nekontrolējamu un nenovēršamu Augstāko Spēku iedarbību, kura atceļ visus Vilku nākotnes plānus un atņem viņiem kāroto guvumu. **Katrs Vilku mēģinājums beidzas ar vēl lielāku zaudējumu.**

Tāpēc ir izgāzies „Moderna projekts” un visa uz tā būvētā „Vāveres riteņa” iluzorā labklājība, bet tā vietā ir nākusi nebūtību nesoša Garīga, dvēseliska un materiāla(resursu) tumsa, kuras esamība nobeidz Gaismas iegūšanas iespēju.

Tas, kurā nav Gaismas, Gaismu iegūt – “iegaismoties” nevar. Tikai Cilvēkā esošā Gaisma ir pieplūstošās Gaismas pavadonis un uztvērējs – logs, caur kuru tā vairojas. **Kropļā, plēsonīgā un naida pārņemtā apziņā šī Gaismas ielaišanas, ievēšanas un vairošanas darbība ir paralizēta,** tāpēc tā ir nolemta sabrukumam – nekas nevar eksistēt bez gaismas. Sabrukums ir iegrimšana tumsā. **Tumšie nekādā veidā nevar mainīties tā, lai kļūtu par Gaismas hierarhijas daļu.** Tumšie var tikai mainīt vienu tumsas seju pret citu – viltīgāku, nodevīgāku vai vēl tumšāku. Tas, kurā nav Mīlestības, nevar beigt naidoties. Naidis “izēd” Mīlestību no Cilvēka tāpat kā izdzēš viņā Dzīvības Uguni, jo Mīlestība ir Dzīvības Liesma.

Tā kā Vilki nevar kļūt par Lāčiem, tad viņiem atliek tikai kļūt par vēl lielākiem Vilkiem. **Maltusa izvīrtītā “zelta miljarda” koncepcija ir sašaurināts “daudz naudas, laba dzīve” Idejas variants ierobežotu resursu - potenču apstākļos, kad ir kļuvis redzams, ka “daudz naudas, labu dzīvi” tomēr nenodrošina, ka tā ir tikai šauri redzošo ilūzija.** Nekādu citu jaunu Ideju Vilkiem vairs nav. Tur, kur ir beidzies darbības potenču krājums, tur nekādas jaunas darbības iespējas vairs nav. **Tāpēc visa Vilku pasaule (arī Latvija) izjūt asu attīstības Ideju trūkumu – stagnāciju.** Sevi izsmēlušajā sistēmā nekādi uzlabojumus dodoši risinājumi nav iespējami. **Tai nav nākotnes.**

Nekāda viena Vilka nomaiņa pret citu vai Vilku sapulces sasaukšana un Vilku tajā pārsēdināšana citā kārtībā vairs neko nevar mainīt tajā, kas savu dzīvi ir beidzis tāpēc, ka sevī nesatur attīstības iespējas – **Jaunu Sadarbības Pakāpi nesošu Ideju.** Laupīšana, konkurence un naidošanās nāk no Vilku dabas, kuras nesātība iznīcina visu dzīvo uz Zemes. Ne-dzīvmais nevar dzīvību vairo. Ne-dzīvmais visu tikai iznīcina. Tāpēc - “paldies Dievam” par Vilku beigām, bet Dzīvības izstumšana naidā pret Dzīvību – Gaismu atņem izaugsmē vadošu Ideju, tāpēc - “ar šo pasauli” cauri ir!

Tas īsumā būtu skaidrojums par mana izteiciena “ar šo pasauli paldies Dievam ir cauri” saturu.

Esošais ģeopolitiskais saspīlējums ap Krieviju kā laikā, tā pielietotajās metodēs sakrīt ar melnās hierarhijas kalpu uzbrukumiem Rēriem, viņu darbam un Idejām. Tas notiek laikā, kad globālā mērogā caur SVF, banku politiku un orientāciju uz pašfinansēšanos visur iznīcina Izglītību, Mākslu un Kultūru, to vietā izplatot surogātus. Tāpēc Krievijas „savaldīšanas” kampaņa, uzbrukumi Rēriem un Kultūras iekarojumiem ir jāapskata vienotā Gaišās un tumšās hierarhijas cīņas noslēguma fāzes (trešā armagedona beigu) kontekstā, kā tumsas brāļu pēdējais mēģinājums noturēties zūdošajās pozīcijās.

Man nelabi metas jau atkal dzirdot nodrāzto Vilku melīgi propogandisko frāzi par “Krievijas savaldīšanu”. **Par to jau katram Ķīniešu zaķim jāsmējas!** Kurš tad to šodien

nezin – ja Vilkiem kāds traucē vai viņi kādu grib aplaupīt, tad izziņo, ka aplaupāmais ir vainīgs visādos grēkos, bet tās līderis ir tirāns un savas tautas apspiedējs. Pēc tam var tur iebāzties, mainīt valdības, “demokratizēt” un visādi citādi atbrīvot tautas no naftas, gāzes un visa cita, ko nu tur vēl var atrast. Atcerieties Lībiju! Kas bija Lībija, kā tur dzīvoja, kas notika – ko izdarīja ar Lībiju un tās iedzīvotājiem un, kas tagad tur notiek!

Viss taču visiem Vilkiem, Lāčiem un citiem acīgiem un prātīgiem tāpat ir skaidrs. Vilki grib iznīcināt Lāčus un vienlaicīgi iegūt “Lāču zemes” resursus – dabas bagātības un ģeogrāfisko telpu. Vienlaikus tas ļauj aplenkt Ķīnu – nākošo “savaldāmo” valsti, kurai Krievija piesedz aizmuguri. Katrā Vilku barā ir lielākie – “īstākie” Vilki, otrās šķiras Vilciņi – “izpalīgi” un sīkie – “pakaļtapas”, kuri paši sev iestāta, ka ir Vilku barām piederīgie. Pa tam, Vilki viņus izmanto gan, tomēr par īstiem Vilkiem nekad nepieņems viņu izcelsmes un sīko, kuslo augumiņu dēļ. Bēgot no ieslodzījuma, lielie noziedznieki ņem sev līdz “konservus” – kādu sīku pakalpiņu, kuru bada brīdī var arī apēst, bet nonākot drošībā, vienmēr nogalina – ir pārāk daudz dzirdējis... . Vilku barā, kā jau vilku barā – cieņā lieli zobi un stipri kauli. Lielākie zobi šodien ir Anglosakšiem, tāpēc viņi labprāt paplucina kažoku “kontinentālajai” Gejropai. **Krievijas iznīcināšana sola iespēju atdalīt Gejropu no Ķīnas un tad piebeigt abas atsevišķi.**

Pirms uzbrukuma (tagad no NATO puses jau skan vārdi “palīdzība piefrontes valstīm ...”) Vilki ļoti mērķtiecīgi veido ienaidnieka tēlu. Izdomājumi, apmelojumi, puspatiesības, no apstākļu konteksta izņemtu faktu nepatiesa – **negodīga interpretācija**, faktu sagrozījumi, **tendencioza informācijas pasniegšana nomelnojošā veidā**, Krievijas reputāciju graužošu kampaņu veidošana – “demonizēšana” – dehumanizēšana - viss tiek likts lietā, lai “demokrātiskās pasaules iedzīvotājiem būtu skaidrs ar kādu monsturu tiem esot jācīnās, kas viņus apdraudot”. Visi Vilku melu kanāli un politiķi šausminās par Putinu, kurš jau tagad ir tāds pat “Gudvins lielais un šausmīgais”, kāds savulaik bija Sadams Huseins, Muamars Kadafi un visi citi Vilkiem nepaklausīgo valstu vadītāji.

Ja izslēdz kritisku domāšanu un stulbi uzklausa, pieņem visu, ko stāsta Vilku melu kanāli, tad tādām neizglītotām, melu kanālu apstulbinātām “brīvās” Gejropas iedzīvotājam rodas uzbudinoša un agresivitātē – naidā turoša pasaules aina, bet, ja uz tiem pašiem notikumiem lūkojas ar **izglītotu, vērtēt un spriest spējīgu, reālos apstākļos zinošu Cilvēka skatījumu**, kāds veidojas izmantojot arī citus informācijas kanālus, veselo saprātu un pieredzi, ja Cilvēks nav iekapsulējies šaurā naidā pret visu krievisko, ja saprot, ka pie savām nedienām katram jāvaino paša muļķība ko veikli savā labā izmanto Vilki, kuri aktīvi darbojas savās koloniālajās hegemonijas saglabāšanas interesēs, tad tāds skatījums Cilvēkam rāda pavisam citu pasaules ainu.

Nupat ienaidnieka tēla veidošanas kampaņas ietvaros tiek slēgts viens no “Krievijas” TV kanāliem Latvijā. Tas it kā translējot naidīgu informāciju, kura kaut ko apdraudot Latvijā. Tā tas tiek pasniegts sensāciju un klaču kāriem lētticīgajiem muļķīšiem, kuri to atsaucīgi uztver un izklačo tālāk – bauda savu naidošā pamatotību. Var jau būt (citos apstākļos, kādu Latvijā nav), ka tāda TV tiešām varētu sākt stāstīt kaut ko tādu, kas apdraudētu Vilku varu Latvijā, **bet Latvijā nav tādu iedzīvotāju, kuri kaut kā tiektos uz pretestību tādai varai**. Tas pirmkārt, bet otrkārt, šis aizliegtais kanāls nerādīja neko tādu, kas atšķiras no citu “Krievijas” un Latvijas kanālu satura. Tās pašas degradējošās reklāmas, tukšie seriāli un apziņu iztukšojošās filmas, kādas rāda visās Vilku televīzijās visas Vilku pasaules malās. Vienīgā atšķirība ir tāda, ka tajā, tāpat kā citos Latvijā neaizliegtos (?) “Krievijas” kanālos runā krievu valodā (bet ne krieviski!).

- Ja tajā varēja redzēt to pašu, ko citos - neaizliegtajos, tad kādēļ to aizliedza?

Lai to saprastu, jāpalūkojas no augstāka skatu punkta. Tad ir redzams, ka ar to tiek “šauti divi zaķi”. Viens mazs maztiņš (par prieku vietējiem naidmīļiem) Latvijā, bet otrs lielumiels Krievijā. Latvijas zaķītis ir “pierādījums” tam, ka Krievija veicot agresīvu hibrīdkaru. Jo – ja jau tāds ir, tad ir jābūt pretdarbībai. Tāpēc tāda “pretdarbība” tagad “pierāda” to, ka šis kanāls “kaut ko tādu šausmīgu” ir darījis un tāpat “ir arī tāds karš”. Karš ir gan – tas ir Vilku uzsāktais karš pret Lāčiem.

Jā, karš ir gan. **Tikai tas ir Vilku karš pret Krievijas varas elites dumpīgo daļu.** Lai saprastu šī kara notikumus un cēloņus, ir jāzin acu priekšā notiekošo notikumu patiesā jēga. Pēc PSRS-a sagrāves un demontāžas visas tā daļas, arī Krievija, nonāca Vilku varā un rokās. Vilki Krievijai rakstīja tādu konstitūciju, kura to pārvērta par Vilku koloniju. Caur saviem ieliekteņiem, “konsultantiem”, pārvaldes, ekonomiskajiem un tiesību mehānismiem **Vilki pārvalda Krieviju tieši tāpat kā viņi to dara ar Latviju.** Faktiski, bez Vilku varas atļaujas, Krievija un Krievijā neko darīt nevar. ASV valsts departamentam un vēstniecībai Krievijā ir lielāka vara nekā Valsts domei, ministrijām, valdībai un prezidentam (to nosaka Vilku Krievijai rakstītā konstitūcija). Nereti ASV vēstnieks aptur likumu izskatīšanu Valsts dome. **Visi TV kanāli Krievijā (tāpat kā Latvijā) ir Vilku kontrolē un (arī Latvijā aizliegtais) translē Vilkiem vajadzīgās programmas.** Kolonizētajā Krievijā Vilki ar sev paklausīgu TV kanālu palīdzību idiotizē krievus tieši tāpat kā kolonizētajā Latvijā viņi ar savu TV kanālu starpniecību idiotizē “latviešus”.

Tomēr Krievijā ir saglabājies tas, kā Latvijā vairs nav. Tur ir saglabājusies neliela iedzīvotāju daļa, kuros nav zudusi dzimtenes mīlestība un tieksme pēc neatkarības, pēc savas valsts un kultūras dzīves. Tādi Cilvēki tur ir visur – arī Krievijas varas struktūrās un ir iegādājies tā, ka Krievijas prezidents arī ir Cilvēks, kurš tiecas cīnīties par savas zemes brīvību, nokratīt koloniālo jūgu un mobilizēt citus brīvību mīlošos krievus cīņai ar kolonizatoriem. **Putins ir nacionālās atbrīvošanās kustības līderis.**

Vilkiem tāds prezidents Krievijā neder, neder tāda Krievija un krievi. Vilkiem neder dumpinieki. Tādēļ ir uzsākta cīņa ar dumpiniekiem Krievijā. Šogad, vēlākais vēlēšanu laikā, ir paredzēts gāzt Putinu un viņa piekritējus valdībā. Tiek gatavots process, kurā Vilki grib iznīcināt nacionālās atbrīvošanās kustību Krievijā. Tāpēc tādiem notikumiem Vilki gatavo sabiedrisko domu savās teritorijās un arī Krievijā. **Krievijā ar to nodarbojas arī viņu vadītā TV, kura stāsta Vilkiem vajadzīgo, bet noklusē viņiem kaitīgo.** Pirms vasaras un rudens notikumiem Vilki grib pastiprināt informatīvo spiedienu uz krieviem. Tādā plānā šim Latvijā aizliegtajam kanālam ir ierādīta nozīmīga loma. **Ir jārada sevišķi uzticama kanāla tēls,** lai tajā pasniegto krievi pieņemtu bez ierunām un ticētu visam, ko tāds rāda un stāsta. Tāpēc tagad Vilki ceļ sava kanāla reitingu ar tā aizliegšanu Latvijā. **Tāds “aizliegums” ir lieliska TV kanāla reklāma, tāpat kā “dopīngas skandāls” ir vislabākā reklāma Mildronātam.** Tādā veidā Vilki koordinē darbības Latvijā un Krievijā. Viņu izpildītāji, izpildot vienota centra norādījumus, Latvijā sadarbojas ar tādiem pašiem izpildītājiem Krievijā. **Tā darbojas Vilku pret Krievijas nacionālās atbrīvošanās kustību izvērsta hibrīdkarš,** kurā ir iesaistīti arī ar Krieviju sanaidotie “latvieši”.

Tie, kuri otram brīvību laupa, paši nebrīvi piedzīvo – tā kā tagad dzīvo “latvieši” - tāds ir Likums.

Tas ir taisnīgs Likums.

Dzirdot par “savaldīšanu”, nāk prātā aina no vilku bara medību taktikas, kad viņi, Alni aplenkuši, to “savalda”, lai tas ar savu pirmsnāves spārdīšanos netraucētu vilkiem mieloties ar vēl silto aļņa gaļu. Protams, it sevišķi šodien, Vilku retorika ir līdz absurdam klaji melīga – “spoguļrakstā” – to ko dara paši, pieraksta citiem. Tad jau nacistiskā Vācija arī iebruka Krievijā, lai to “savaldītu” pēc tam kad bija “savaldījusi” visu Eiropu. Tomēr šī

“savaldīšanas” retorika sevī slēpj vēl kādu lielāku - skaļi neizpaustu lielumu un proti – Vilki zina, ka tiešā karā un uzbrukumā Krieviju pieveikt nevar. Viņi to ir mēģinājuši jau daudz reiz. Tāpēc tagad tās sagrāvi cer panākt ar karu, kuru par karu nesauc. **Tagad viņi grauj Krieviju ar pašu Krievu rokām, par ieroci izmantojot melīgu propagandu, sanaidošanu un morālu degradēšanu.** Nacistiskā apvērsuma noorganizēšana, realizēšana un nacistiskās varas atbalstīšana Ukrainā ir tikai viens no soļiem Krievijas iznīcināšanas plānā.

Ja kāds vēl nesaprot, kas te notiek, tad viņam ir jāatceras, ka šie **“savaldītāji”** un viņu angažētie vaukšķi **ir tie paši, kuru labā dzīve nav balstīta** kādās pašu augstākās spējās, zinībās vai darbā, bet gan **kādreizējo koloniju izlaupišanā, veselu valstu un to iedzīvotāju iznīcināšanā (indiāni), ievēšanā narkomānijā** (Angļi, Franči un Amerikāņi narkotizēja Ķīnu pēc tās sakāves “opijs karā”). “Savaldītāji” izprovocēja un uzturēja “Arābu pavasari”, sagrāva Irāku, Lībiju un Sīriju, radīja “Alkaidu” un “Islama valsti”, ar ko padara nelaimīgus daudzus miljonus Cilvēku, kā Arābu pasaulē, tā tagad jau arī pašā Gejropā.

“Savaldītāji” stāsta par brīnumaino PSRS sabrukumu, katrs minot aizvien neticamākus stāstus par to, kādu iemeslu dēļ tas esot noticis. Viņi negrib stāstīt to, ka tā bija ilgstoša un mērķtiecīga operācija (CIP direktora A.Dallesa plāns), kuru ASV un sabiedrotie izvērta tūlīt pēc Otrā pasaules kara beigām. **Šajā operācijā,** izmantojot labi konspirēto nacistisko rietumukrainas benderiešu pagrīdi un trockistu opozīcijas paliekas varas orgānos, **korumpēja PSRS varas struktūras, inteligenci un saimnieciskos darbiniekus,** panāca to, ka tie paši uzsāka kaitniecisku, destruktīvu darbību savā valstī pret saviem iedzīvotājiem. **PSRS nesabruka kāda mistiska vājuma un tai piemītošu nepilnību dēļ. To mērķtiecīgi sagrāva, graujot un korumpējot tās varas un saimnieciskos vadītājus un izpildītājus** (visus PSRS iedzīvotājus. Šodien augstais korupcijas līmenis Krievijā un Austrumeiropā ir “savaldītāju” aukstā kara sekas. Tagad korumpētāji “apkaro” pašu radīto korupciju.).

Visbeidzot, antikonstitucionālu darbību rezultātā, PSRS likvidēja saujiņa savas valsts nodevēju, ar ko ielika “bumbu ar laika degli” visā pēcpadomju ģeogrāfiskajā un laika telpā. Tagad nu ir pienācis laiks šīs bumbas sprādzienam, par ko **Angļi** labi pastāsta savā “dokumentālajā” filmā, kurā viņi **atsakās aizsargāt Baltijas telpu.** “Savaldītāji” izvairās pieminēt vārdus “karš ar Krieviju” un “mēs uzbrūkam” tādēļ, ka zina gan Karmas likumus (uzbrucējs maksā desmitkārt), gan to, ka Krieviju aizstāv visa Kosmiskā Gaismas Hierarhija, pret kuru Vilki ir bezspēcīgi. **Tāpēc Vilki domā, ka,** ja viņi tiktāl deģenerēs Krievus, ka tie paši savām rokām sagraus Krieviju un atdos to “savaldītājiem”, tad “savaldītājiem” **par to nebūs jāatbild.** Viens no deģenerācijas rīkiem ir nemiers, dusmas un trauksme. Tāpēc deģenerējamo noliek apdraudētā un nepelnīti, netaisnīgi vajātā situācijā. Uzbrukumam faktus nemitīgi piegādā ASV, Gejropas un Baltijas valstīs izvērsta naida kurināšanas kampaņa. Vienlaikus tā **deģenerē arī Gejropu un, diemžēl, arī apmulžotos Latvijas iedzīvotājus.**

Tomēr viņi maldās. Ir zināms, ka “ar prātu Krieviju nesaprast. Krievijai ir jātic”. Katra, ārpus sistēmas esoša, Cilvēka spējas saprast sistēmā notiekošo ir atkarīgas no viņa **zināšanām (izglītības) un informētības** par sistēmā notiekošo **no tā, kā viņš pats saskan ar to.** Tas ļauj prognozēt tālāko sistēmas darbības gaitu. Tomēr katrā sistēmā ir daudz savu darbību neatklājošu struktūru, bet tieši tās parasti izrāda lielāko ietekmi uz notiekošo. Tāpēc, **ja savus spriedumus balsta uz publiski pieejamiem, propogandiskiem, melīgiem un stipri nepilnīgiem avotiem,** turklāt vēl esot vājā saskaņā ar sistēmas dzīves pamatiem, tad **“ar prātu” tādu sistēmu nesaprast.**

Ārpus šīs, visiem pieejamās, sabiedriskās dzīves, kurā rosās “aktīvā pilsoniskā sabiedrība”, ekonomiskās peļņas un politiskās varas struktūras, varas atbalstītāji un tādas varas grāvēji – “savaldītāji”, ir arī Gaismas Hierarhijas darbs, kurš reti kad ir svešiniekam redzams un prognozējams. **Tāds darbs notiek un nes savus augļus.** Katrs uzmanīgs vērotājs redz, ka pēdējo gadu laikā ir radikāli mainījusies vēstures gaita. Daudzi iesākti un labi

strādājoši Vilku mehānismi pēkšņi iziet ārpus labi iestrādātajiem scenārijiem (Nīderlandieši atteicās asociēties ar nacistisko Ukrainu).

No vienas puses - Vilku pasaule uzrāda aizvien pieaugošu debilitātes līmeni. Tajā, Inteligence, kā Saprāta dzīves forma, ir iznīcināta kolektīvo attiecību jomā, ir likvidēti “Ideju generatori”, “Ideju noformētāji” - (pēdējais bija Maltus) un “administratori” – (pēdējais bija de Golls Francijā). Tagad Vilku darbības rezultātā tiek iznīcināti “izpildītāji”. Vilku pasaule ir sasniegusi pilnīgu radošu impotenci. Tā ir pievērsusies sevis un savas dzīves telpas iznīcināšanai. Pēc tās nāk atbrīvotās teritorijas aizpildīšana ar mežoņu ciltīm.

No otras puses - pēkšņi parādās agrāk nebijuši elementi, kas agrāk sistēmas darbību neietekmēja. Tieši tajā telpā, kuru Vilki uzskatīja par savu, ārpus viņu kontroles iespējām parādās Gaismas Hierarhijas neredzamās darbības augļi. Tāpat **ir nākotnē reāli esoši, darbībai nobrieduši notikumi**, kuri ienesīs būtiskas un neatgriezeniskas izmaiņas Vilku un Lāču dzīvē. **Tos vēl nevar aprakstīt un izstāstīt, bet Tā esamībai un darbībai var Ticēt, un tāpēc “Krievijai var Ticēt” – ar to viss būs kārtībā!** Virspusējs, pasaulīgs Cilvēks orientējas uz informētību un prāta spriedumiem, uz pasaulīgo, laicīgo un personisko, bet pamatus zinošs un Garīgi orientēts, pievēršas acīm neredzamajam – tam, kas **vēl nenoticis ir Ticībā Pieņemts**. Tas viņam kalpo par motivāciju un darbības virzības orientieri.

Krievija ir uzsākusi cīņu ar saviem Vilkiem un ASV ielikteņiem valdībā, varas un ekonomiskajās struktūrās. Krievija cenšas atbrīvoties no Vilku pasaules uzspiestās atkarības. Krievija cenšas atgūt neatkarību un suverēno varu pār savu dzīvi. Tāpēc to pieprasa “savaldīt”, “sankcionēt” un sadalīt mazākos fragmentos visādi lielāki un mazāki “savaldītāji”, kuri, baidoties no atbildības par uzbrukumu Krievijai, to slēpj aiz tādiem lūk “viltīgiem” māņu aicinājumiem vai atklātiem, klajiem meliem un nomelnošanas. Te var piebilst vien to, **ka Krievijai var Ticēt.**

Tepat uzreiz ir jāpiebilst, ka šī **Ticība neattiecas uz kādu noteiktu notikumu, Cilvēku vai politisku grupu valdībā, politiskām pārmaiņām vai laimīgu apstākļu sagādīšanos.** Ir jāsaprot, ka Vilki ir līdz kaulam dziļi korumpējuši visus sev pieejamos varas ešelonus (kā Krievijā, tā ārus tās), degradējuši krievu (un citu tautu) morāli un deģenerējuši tās iedzīvotājus. **Krievija, tāpat kā visa globalizētā pasaule ir dziļi iestīgusi Vilku Idejā “būs daudz naudas – būs laba dzīve”.** Krievijas cīņa par neatkarību notiek šīs Idejas ietvaros tā, lai pati varētu kontrolēt savu naudu un ekonomiku. Šodien cīņa par neatkarību vēl nesniedzas tālāk par lokālo tieksmi pašiem savu “labo dzīvi balstīt savā naudas pārticībā”. Tā ir tā pati vecā Vilku Ideja, kuru Krievija cer darbināt savas valsts un iedzīvotāju labā.

Tomēr, tas, kas nenesa labumu lielākā – globālā mērogā, nevar kalpot par labuma avotu mazākā mērogā, lai cik “progresīva” un “patriotiska” būtu tāda tauta, valsts un tās valdība. Tāda cīņa nevar dot visus gaidītos rezultātus. **Neveiksmes cēlonis ir pašā Idejā, kura labklājību noliek atkarībā no naudas.** Tai ir pakārtota visa ekonomika, sabiedriskās attiecības un katra Cilvēka dzīve. **Tikai atbrīvojoties no šīs murgainās Vilku Idejas, izskaužot no Krievijas Vilkus, katram Krievijas iedzīvotājam izskaužot Vilku un visu vilkatisko sevī, Krievija var atvērt savu īsto potenciālu un uzsākt pilnīgi jaunu Ceļu, īstenot citu – Lāču Ideju, kurā Cilvēka labklājība ir samērā ar viņā darbīgajām Cilvēciskajām Vērtībām, to izraisītajām Interesēm un nestajām Spējām.** Lūk par tādu Ticību, **par Ticību Lāču Krievijai un tās Nākotnei domā tie, kuri saka: “Mēs Ticam Krievijai. Mēs Ticam, ka Krievija atgūs Cilvēcei Vilku nolaupīto Nākotni.”**

Tas nu tā kā būtu tas, ko es varu teikt par “Krievijas savaldīšanu”, par kuru runāt un domāt negribu – daru to tikai cienot Jūsu jautājumu. Šogad katrs pats savām acīm varēs skatīt, kā veiksies “savaldītājiem” un viņu aplenkstajam Lācim, kura ķepas jau tagad “pārskaita kauliņus” dažam labam pārāk aktīvam Vilkam. Šogad redzēs, “uz kuru pusi un kā kauliņi kritīs”.

“Bēgļu krīze” ir plāns lielāka plāna ietvaros. **Līdz ar “Moderna projekta” slēgšanu Vilki demontē mehānismus, kuri to darbināja.** Tā ietvaros tiek demontēts viss, arī tas, kas uzturēja augstu “dzīves līmeni” – patēriņu PSRS-a iedzīvotāju pārliecināšanai par “brīvās pasaules” priekšrocībām (kuras tagad pilnā mērā izbauda pēc tām kārojošie “latvieši”) salīdzinājumā ar dzīvi PSRS-ā un ko tagad savos “zaudējumus” aprēķinos daudzina Latvijai “nodarīto zaudējumu” rēķinātāji. Resursu nepietiekamības apstākļos “kungi” “kalpiem” pazemina labklājību – algu un sadzīves apstākļus. Tāpēc “visugaišie latvieši” pārpilnības solījumus saņēmuši un kāri uz tiem mutes atvāzuši, dabūs piedzīvot dzīvi ar nabaga tarbu kaklā. Skuķes, kuras meļu samācītas, ģērbjas un uzvedas kā prostitūtas, saņems prostitūtām atbilstošu attieksmi un sadzīves apstākļus. Tā paša iemesla dēļ, lai saglabātu savu hegemoniju, tiek postīti visi attīstīties spējīgie apgabali visā pasaulē. Tas, ka kaut kur ir manāms attīstības potenciāls, katru attīstīties spējīgo teritoriju padara par apdraudējumu Vilkiem un mērķi postītājiem. Pret to tiek izvērsti dažādi apkaršanas veidi – arī preemtīvais karš.

Ziemeļāfrikas pasaulīgās valstis, ja tām ļautu mierīgi dzīvot un attīstīties, ar laiku varētu atrast sadarbību ar Eiropu un tāpēc tāds apvienojums anglosakšiem ir bīstams. Tāpēc (dzīves līmeņa pazemināšanai un demogrāfiskajai bremsēšanai) vienlaicīgi Eiropu pārvērš par Gejropu, bet Ziemeļāfriku par tuksnesi. Tā, ierobežotu resursu apstākļos, “Vilki – kungi” saglabā savu dominējošo vietu patēriņa piramidā. Sanaidotie un saskaldītie reģioni nekad nespēs mainīt patēriņa attiecības un vasaļa lomas. Demoralizētā un jaunajos tirdzniecības savienības tīklos ievilkta Gejropa nekad nespēs konkurēt ar ASV un izvirzīt alternatīvus attīstības modeļus – prātiņš un gribasspēks tai jau ir par vāju. Gejropa tagad būs tikai ASV preču noieta vieta. **Lai tā pati Gejropa nekad neatjaunotos par Eiropu, tā tiek atdalīta no atjaunoties spējīgās Krievijas.** Pie Krievijas robežām veido naidīgu sīkvalstiņu virkni, kura sanaido Gejropu ar Krieviju un traucē normālu kaimiņattiecību uzturēšanu un pārrobežu sadarbību.

Tā kā katrā zemē ir kāds dzīvesspēku saglabājušo skaits, tad viņi tiek sanaidoti ar kādu citu vitālu spēku. Tā tiek neutralizēti abi spēki. “Bēgļu krīze” Gejropai ir iekšējā nemiera avots un dzīveslīmeņa pazemināšanas mehānisms. Iekšējie kari ir ilglaicīgi un postoši. Tad „Romieši” – ASV var tur ierasties un “būt noderīgi miera uzturēšanai”.

Tāda lielā plāna ietvaros ir citi – sīkāki, kuros katra Gejropas Vilku komanda risina savas autonomās problēmas. Tās ietvaros darbojas kriminālas, krimināli – ekonomiskas, krimināli – politiskas, kā arī vienkārši ASV pavēles tieši izpildošas struktūras. Dažu valstu īsprātīgie politiķi ir saskatījuši kādu īslaicīgu labumu sološu iespēju savu ambīciju apmierināšanai. Tas ir liels neņīras putras katls, kurā katrs mēģina izmakšķerēt kādu zivtiņu.

Metafiziski ir tā, ka Gejropa beidz pastāvēt tāpēc, ka tā ir zaudējusi savas esamības jēgu – to uzturošo Ideju. Idejiski tukšo telpu aizpilda cita Ideja un tās virzītie Idejas nesēji. Īsprātīgajiem, viltīgajiem pakalpiņiem, “kungiem” un “kalpiem” – visiem Vilkiem liekas, ka viņi rada, kontrolē un virza procesus sev vēlamā gultnē. Tomēr pāri visam darbojas Dabas Likumi. **Vilki, sākuši pret dabisku kustību, tajā veido apstākļus, kuri šo kustību pārtrauc.** Kolonizators rada apstākļus, kuri, vienlaicīgi atņemot arī kolonizatora īpašumu, visu salaupīto atdod atpakaļ to īstajiem saimniekiem. Kolonizators, būdams mantkārīgs, savu mantkāri izvazā pa pasauli. Savu koloniju iedzīvotājus viņš demoralizē un degradē. Kolonizators iedzen postā kolonizējamās teritorijas un tautas. Postu un tumsonību piedzīvojušie tagad paši ir savu kungu mantkāri pārņēmuši un tiecas pēc nu jau kungu zemē esošā labuma, kurš pēc taisnības pieder aplaupītajiem.

Kolonizētie tagad tādā veidā atjauno metafizisko saiti ar tiem nolaupīto labumu.

Ja kāds vairo trūkumu un ciešanas, tad viņš piedzīvo trūkumcietēju pieplūdumu un ciešanu ienešanu savās mājās.

lauksaimniecība iznīcināta. Ir iznīcināta **veselības aizsardzības un izglītības** sistēma – radikāli sašaurināta to surogātu pieejamība un pazemināta kvalitāte. Iedzīvotāji ir iedzīti nepaceļamu parādu saistību jūgā un vietējiem apstākļiem neatbilstošā dzīves dārdzībā. **Ir izdarīti visi pasākumi, kuri vienmēr izraisa iedzīvotāju aizplūšanu no tādām teritorijām.**

Otrais elements ir teritorijas depopulācijas un saimnieciskās dzīves sabrukuma apstākļos neloģiskie ieguldījumi “nulles ciklā” – ūdensvadu un kanalizācijas sistēmu un energosistēmu infrastruktūrā. Tie visi ir darbi, kādus veic pirms teritorijas “attīstīšanas” sākuma. Pirms mājas celtniecības ierok ūdensvadus, kanalizāciju, kabeļus un izveido atkritumu savākšanas un utilizācijas vietas. Tieši to ekonomiskās nāves apstākļos intensīvi darīja visu šo laiku. **Šo teritoriju sagatavoja “attīstīšanai” – “attīrīja”, depopulēja un veica “nulles ciklu”.**

Trešais elements ir intensīva palikušo iedzīvotāju amerikanizācija, morāles, izglītības un sociālo attiecību – vienotības līmeņa pazemināšana. Katastrofāli zudusi dzīves drošība un motivācija, toties pieaugusi korupcija un gatavība korumpēties. **Zudusi ticība Latvijas valsts dzīves spējai un derīgumam, un iespējamajai atjaunošanai.**

Ceturtais elements ir iedzīvotāju turēšana pastāvīgā trauksmes stāvoklī – biedēšana ar Krievijas iebrukuma plāniem, **kas ir vēl viens depopulāciju veicinošs faktors.**

Piektais elements ir tiešai karadarbībai vai teritorijas aizsardzībai nepietiekama un neatbilstoša bruņojuma ieviešana no ASV, kas, kaitinot Krieviju un provocējot to uz atbildes reakcijām, vilku propogandas mašīnai piegādā „faktus par Krievijas agresīvo dabu”.

Sestais elements ir nesena notikušās militāro spēku mācības **ar leģendu un ievirzi uz masu nemieru apspiešanu.**

Septītais elements ir nesena Klintones un Trampa paziņojums par Latviešu un citu austrumeiropas tautu pārvietošanu uz citu dzīves vietu, **lai šeit ģeoloģisko kataklizmu gadījumā varētu dzīvot no ASV pārvietotie amerikāņi.**

Katru no šiem elementiem var aplūkot atsevišķi vai kombinācijās ar citiem faktiem un notikumiem, dot tiem skaidrojumu, kas pamato pavisam citu to izcelsmi un nozīmi, bet tie ļoti loģiski saliekas tieši tādā ainā, kuru vainago Klintones un Trampa paziņojumi. Ja saprotam, ka tāda mēroga pasākumu cēloņi – ģeoloģiskā aina ASV valdībai ir redzama jau sen un sakarā ar to veicamo pasākumu plānošana un sagatavošana notiek daudzus gadus pirms plānotā notikuma, tad redzam, ka šie septiņi elementi ļoti labi saliekas tieši tādā “puzlē”.

Tad ir saprotams, ka apdzīvošanai paredzētā teritorija ir jāatbrīvo no iedzīvotājiem, kā dēļ ir jāizveido un jāuztur paklausīga un korumpēta administrācija – “valdība un saeima”.

Ir jāizveido attīstības potenciāls – deindustrializēta un agrāri viegli pārkārtojama teritorija, kurā ir sakārtota ūdenssaimniecība un atkritumu apsaimniekošana.

Ir jāizveido leģenda par pārvietošanas nepieciešamību – der arī “Krievijas iebrukuma draudu gadījumā paredzēta iedzīvotāju evakuācija”. Te nevajag aizmirst arī nesenos “padomus”, ka iebrukuma draudu gadījumā esot jāpamet sava dzīves vieta.

Ir skaidrs, ka **ir iespējama iedzīvotāju pretestība tādai pārvietošanai, tāpēc ir jāsaprotamas “masu nekārtību apspiešanai” – jāsaprotamas vienības deportācijas veikšanai.** Te kā reizi noder un pietiek ar ievesto ASV kara tehniku, kuru vienmēr var papildināt ar nepieciešamo karaspēka kontingentu. **Lai vietējiem iezemiešiem neliktos aizdomīga – būtu saprotama ASV karaspēka un bruņojuma ieviešana, tad tiem tiek stāstīts par “Krievijas savaldīšanu” un iebrukuma draudiem.**

- Kā Jums patīk tāda “attīstības alternatīva”?

Lai nopietni uzlūkotu redzamo ainu, ir jāatbild uz diviem jautājumiem.

Pirmais jautājums:

- Vai amerikāņi ir spējīgi uz tādu rīcību?

Ja atceramies, kā viņi ieguva savu tagadējo “dzīves telpu”, kā to atbrīvoja no viņu traucējošajiem indiāņiem, kā viņi uzvedas visur, kur vien kaut ko iekāro un grib izdarīt to, ko paši uzskata par pareizu, cik tālu pāri citām tautām stāda paši sevi, tad ir jāatzīst – **viņi uz to ir spējīgi.**

Otrais jautājums:

- Vai Latvieši paši ir tādu notikumu iespējamību veidotāji?

Ja atceramies, ka Latvieši caur saviem ievēlētajiem priekšstāvjiem saeimā un tās valsts departamenta uzraudzībā veidoto, **amerikāņiem paklausīgo valdību**, ir piedalījušies agresīvā, postošā aliansē, kura ir izpostījusi valstis, gāzusi valdības, nogalinājuši un izdzinusi bēgļu gaitās miljoniem cilvēku citās zemēs, tad, ņemot vērā to, ka “dots devējam atdodas”, es neredzu, kāpēc, lai nenotiktu amerikāņu ieplānotais. **Latvieši, tāpat kā iepriekšējā reizē, atkal ir iebāzušies svešā karā un radījuši deportāciju iespējamības cēloni.** Es nesaku, ka tāda “puzle” tiešām pastāv, bet, kritiski vērtējot pašiem sevi un savus “draugus”, tādu ainu var redzēt. Vilku pasaulē tāda iespēja vienmēr pastāv.

Tos, kuri sevi saista ar Gejropu, sagaida kopīgais Gejropas liktenis.

Tos, kuri no tās distancējas, gaida citi, viņu pašu veidoti dzīves ceļi, kuri būtu tik veiksmīgi, cik labi viņi apzinās Gejropas neārstējamības cēloņus un šo cēloņu radītās mūsdienu Gejropas neārstējamās slimības mehānismus. Tādā kārtā, zinot cēloņus un to, kas un kā pazudina, var atteikties no pazudinošajām darbībām. **Tad vēl paliek trūkstošās Varonības vai esošā nodevīguma fenomens tajos, kuri sevi sauc par latviešiem.**

Nodevējs ir tas, kurš, būdams savējais (par tādu pieņemtais), kādu esošu vai iedomātu labumu dēļ, palīdz ienaidniekam postīt savējo dzīves pamatus, to uz kā tāds nodevējs ir dzīvojis un audzis, kā spēku sevī uzsūcis un lietojis. Nodevējs visur un vienmēr ir nodevējs. Nodevis vienreiz, viņš to darīs atkal. Tāpēc ienaidnieki nodevējus meklē un izmanto, bet nekad par savējiem nepieņem.

Nodevība vienmēr ir darbība, kurā atsakās no saņemtās un baudītās Mīlestības.

Cik Mīlestības pakāpju un izpausmju, tikpat arī nodevības veidu. Tomēr ir tā, ka, ja nodevīgums ir tāda Cilvēka dabā, tad tāds, nodevis mazajā, agri vai vēlū nodos arī lielajā, bet lielajā nodevis, viņš būs nodevējs arī visā citā - no lielā izrietošajā. Nodevējs ir zaudējis Mīlestību un visu ar to kopā nākošo un Mīlestības nesto.

Cēloņsakarīgi skatot, nodevība ir Pateicības un savstarpējas Mīlestības trūkuma sekas.

Vispirms nepateicīgais Cilvēks atkāpjas no Mīlestības darbības lauka un likumiem, bet pēc tam Mīlestības trūkuma dēļ, viņa nebremzētais egoisms Cilvēku noved līdz nodevībai. Pie tam nav svarīgi, vai Cilvēks savu rīcību apzinās par nodevību, vai pats sev to iztēlojas par dabisku savu interešu aizstāvību, vai pat par labdarību. **Cilvēka rīcību par nodevību padara objektīvais (kas nekad nesaskan ar subjektīvo vērtējumu) savējiem nodarītais posts, stājoties kāda veida savienībā ar objektīvajiem savējo ienaidniekiem.** Nodevība vienmēr iet roku rokā ar varonības, pateicības, uzticības un izglītības trūkumu, neapdomību un savtību, interešu šaurību, slinkumu un augstprātību.

Ja kādā pamanāt savtīgumu, slinkumu, augstprātību un muļķību, tad tur pat būs arī nepateicība un nodevība.

Augstākā Mīlestības pakāpe ir Mīlestība uz Debesu Pasauli radošo trīsvienību – Mīlestību uz Īstenību, Mīlestību uz Visa Labā Cēloni un Beznosacījuma Mīlestību uz visu Esošo, - Debesu Pasaules centrālo satvaru un tās saturēto Debesu Pasauli. Debesu Pasaule izstaro visu Cilvēkam labo, pareizo un derīgo nesošo. Tāda labā, derīgā un pareizā saņemšana ir saistīta ar stingru, negrozāmu kārtību, kura jāievēro katram ar Debesu Pasauli saistītajam. Tā kā Cilvēks, būdams Debesu Pasaules bērns, sevī nes visas Debesu Pasaules veltes, tad **atkāpšanās no tādas kārtības ir Debesu pasaules nodevība.**

Nodevējs vienmēr ir vientuļš sava egocentrisma cietumnieks, bet nodevība var būt arī kolektīva. Var izveidoties situācija, kad tādi egocentriķi, apvienojot spēkus lielāka laupījuma gūšanai, apvienojas grupās. Tad viņi veido nodevēju apvienības, kurās katrs tomēr saglabā savu nodevēja dabu un attieksmi pret tādas apvienības locekļiem. **Nodevēju apvienība apvienosies nodevībā, bet agri vai vēlu nodos viens otru.** Starp viņiem nekad nebūs nesavtīgas vienprātības un uzticības. Viņus var apvienot naids, kalpība vai iekāre pēc labumiem, kuriem tīko piekļūt. Nodevība atnes savtību, skaudību, konkurenci, sāncensību, un ļaunvēlību, kura iekšēji saēd nodevēju apvienības, kurās esošie tās var saukt arī par „vienotību” vai kādu „savienību”.

Katrā nodevējā sazeļ subjektivitāte – nespēja un nevēlēšanās zināt un vērtēt reāli notiekošo tā cēloņos. Nodevējs savu tā brīža subjektīvo pārdzīvojumu un savu labumu stāda pāri objektīvajai realitātei, kurā mīt kopā ar citiem savējiem. Tāpēc ienaidnieks vienmēr meklē tādus neapmierinātos, “nenovērtētos” un pietiekami “nemīlētos” – tos, kuri ir “nepelnīti” sodīti, represēti vai citādi diskriminēti tad, kad tiem taisnīgi pieprasa ievērot objektīvās dzīves normas. Vienmēr atradīsies kāds, kurš būs “pārāk maz” saņēmis, būs “nepelnīti” atstumts vai “pārāk daudz” cietis. Vienmēr būs tādi, kuriem viņu personiskā “es” pārdzīvojumi pāraugs kolektīvās esamības apmēriem.

Debesis ir Kopība.

Debesu Kopība dāvā Kopību Cilvēkiem.

Personiskais noliedz kopību un var Cilvēku padarīt par Debesu Kopības dāvātās Cilvēku kopības nodevēju.

Varonība ir viss nodevībai pretējais.

Cilvēks, kurā nav nodevības, ir Varonis.

Varonība ir nostiprināšanās uzticībā savējiem un tādas uzticības nesto grūtību pārvarēšana – sava “es” interešu un spēju nemitīga saskaņošana ar “mēs” vajadzību uzturēšanas darbu. Varonība ir tur, kur labais “mums” vienmēr ir labais katram “es”, lai cik neizprotams tas būtu katrā dotajā mirklī. **Varonība ir tajā pacietībā, kura vēlāk augstākā zināšanu, izglītības un Kultūras līmenī dod tobrīd vēl nezināmā un tāpēc nesaprotamā labuma izgaismojumu.**

Izsekojot “latviešu” izcelsmes ceļus, mēs redzam, ka tas sākas Britu salu iedzīvotāju izstumto apvienībās. Izstumtie bija visi noziedznieki, kuri negribēja un neievēroja Debesu Pasaules doto kārtību – tie, kuri piekopa beziemesla vardarbību, laupīšanu, slepkavošanu, izlaidību, mantkāri, buršanu, maģiju, krāpšanu, zīlēšanu un visu citu, kas ir Debesu Pasaules nodevība. Tālāk caur Gotlandi nu jau kā “Senprūši” vikingu kuģos viņi ieradās šajā Baltijas jūras krastā un te sāka Āriešu Baltu Kultūras iznīcināšanu. (Simona Grūnava hronika)

Kā jau Debesu Pasaules atkritēji un Cilvēku sabiedrību likumu noliedzēji, “senprūšu”, vēlāk arī kuršu un citu “latviešu” un “leišu”, tāpat kā “krievu” senči - vikings neatzina (nesaprata) Sabiedrības – Valsts uzbūves hierarhisko principu, tādēļ visur tam pretnostatīja savu individuālismu – vienpatību, kurš pakļāvās kāda stiprāka **ievēlētā barveža** virsvadībai tikai kāda laupījuma gūšanai. Iznīcinājuši Baltu sabiedrības valstiskuma mehānismu, “senprūši” savu hierarhiski organizēto valsti tā arī nekad neradīja. Te vairs nekad neatjaunojās 4 pakāpju sabiedriskās organizētības hierarhija. Vikingu un Baltu zemnieku, amatnieku (izpildītāju) jaukteņu pēcteči vienmēr tā arī palika savtīgu, vienpatņu – egocentrisku viensētu zemnieku dzīves izpratnes, dzīves interešu un vajadzību līmenī. **No Debesīm atkritušie nevar veidot Cilvēku un Debesu apvienības saites un caur tām saņemto Ideju iedzīvināšanas mehānismus, tāpēc labprāt pieņem tādu tukšumu maskējošu pseidorelīģiju – kristīgās mācības profanāciju.**

Tā vikingu “senprūši” ievilkās “pagāniskajos” un vēlāk “kristīgajos” “latviešos” – “zemnieku tautā”. Tieši tāpat viņi ievilkās “leišos”, “krievos”, “poļos” un „ukraiņos”. Laupītāji nīdās un tāpat tā dēļ vēl šobaltdien nīstas arī viņu pēcteči.

Pat tad, kad vēlākais "latvietis" devās uz pilsētu vai gribēja pārņemt vācisko kārtību, tad viņa "latviešu" vilka acs tajā redzēja, vērtēja un pārņēma zemnieka acij redzamo, tīkamo un pieņemamo. Ja nu tomēr starp viņiem pagadījās kāds ar lielāku Lāča gēnu daļu, kurš tiecās pēc kāda Augstāka labuma, kopības un plašāka skata apvāršņa, tad citos "latviešos" esošā Vilka daba tūdaļ pret to sacēlās un viņi tādu Lāci, visi barā uzklupuši, ātri vien nomaitāja.

Tā tas notiek vēl šobaltdien – "latviešu" Vilki nekur savā vidū neko Lācisku necieš un to visādi visā apkaro, neaizmirstami ieķert sēnā katram, kurš kaut kādā mērā tiem liekas veiksmīgāks, apskaužams - mantai vai Debesīm tuvāks. **"Latvietis" daudz runā par Dievu un, ja vajag, tad, velna darbus darot, piesauc Dievu priekšā un pakaļā.** Viņš vienmēr Dievu piesaucot, raugās pēc lielākās karotes, un uz to, lai kāds cits nekā citādi, kā vien ogumaizi no Debesīm krītam gaidot, Debesīs nelūkotos. **"Latvietis" "latvietim" vienmēr ir vagars ar kalpa prātiņu un kunga vēderu.** "Latvietis" par mīļāko sauc to, kurš izdabājot viņa iekārēm viņam vairāk dod. "Latvietis" nekad neies tur, kur sadarbības kopībā nemateriālā guvuma vārdā tiem būtu jāatsakās no kādas savu materiālo labumu daļas. Toties "latvietis" katra materiāla labuma dēļ vienmēr ziedos savas rokās neturamās vērtības. Visi "neatkarības cīņas" un "neatkarīgās dzīves" gadi to visā drausmīgumā pierāda, jo „latvietis” grib „labi dzīvot un tūlīt”.

Te nu mēs redzam divus lielus nākotnes notikumu ceļus. Vienu turpina "latviešu" Vilki. Otrā dodas Vilku neieredzētie Lāči. Vilkiem nav "valstiskuma gēna"- 4 pakāpju sabiedriskās dzīves organizētības pēctecības un atjaunošanās vajadzību un iespēju, tāpēc viņi arī tagad savu valsti nav spējuši radīt, uzturēt un sargāt. Reiz Britānijā nodevuši Debesu Pasauli, viņi nekur un nekad nevar saņemt to, ko dod uzticība Debesu Pasaulei un Varonība tās aizsardzībai. Nodevējs vienmēr būs nodevējs ar savu nodevēja dabu un algu, un visticamāk, ka nodevējs citu nodevēju vidū. **Tādi "latvieši" mēģina radīt savas valsts karikatūru,** bet, tā kā to dara "izpildītāju" pasaules izpratnes līmenī ar nodevēja paņēmienu, tad neko citu, kā vien nodevēja melno darbu un algu no sava kunga nesaņem un saņem nevar tajā, kas, nodevējiem savstarpēji vienojoties, ir nodevībā radīts.

"Izpildītājs" arī "administrācijā" būs tikai "izpildītājs", bet kā "Ideju noformētājā" viņā nekas nekustēsies un kustēties nevarēs – nekas neatsauksies Idejas aicinājumam, nemaz jau nerunājot par Ideju uztveramības neiespējamību. Tādēļ tiem, kuriem ir Lāču ceļš ejams, jālūko pēc Lāču dabas paliekām sevī, viss vilciskais ārā, gaismā jāizceļ un tur pie citiem Vilkiem, viņu daļai jāatmet.

Te nu mēs esam pie jaunajiem pamatiem.

Tukšais būvlaukums rāda visa vajadzīgā iegādi. Tā kā šī vecā pasaule, tās sabiedriskās attiecības, vadības mehānismi, ekonomika un Cilvēku attiecību motivācija – "vērtības" uz kurām tas viss ir būvēts, ir nekur nederīgas, neārstējamas un atmirstošas, tad tas viss nav derīgs Jaunā Celtniecībai. Katrs tādā celtniecībā būs tik veiksmīgs, cik spēš no tāda nederīgā atteikties. Pie tam, **Jauno Ceļot, ir jāuzmanās, lai no jaunajiem materiāliem to pašu veco ēku neuzbūvē.** Jaunajā nedrīkst būt iebūvēta ne spalviņa, ne smakas no Vilka nodevīgās dabas, kura dzīvo Vilka "vērtībās". Tāpēc nav jālūkojas, kā "vecu jaunās skaņās" ietērt, bet kā pilnīgi jauno no Debesu Pasaules piesaukt, lai savu jaunceļamo augstāk tai tuvāk pie – pa – uz – celt. Katrs sev noplēstais Vilka spalvas kušķis, dos vietu Debesu sūtīta Eņģeļa tērpam. Katra pārskatīta un pārvērtēta Vilku "vērtība" rādīs to labo, ko tā savā darbībā ir izkropļojusi un slēpusi. Tas, kas ir labs Cilvēkam – Lācim, tāds ir labs katram vienmēr un visur. **Tāpēc Lāču dzīves pamatā ir Kosmiskais – Kultūra, dzīve** tās ietvaros un vadībā.

Atkāpjoties no Vilku personiskā, pasaulīgā un laicīgā, mēs pievēršamies Lāču pārpasaulīgajam, pārpersoniskajam un pārlaicīgajam – Kosmiskajam. **Pareiza, mūsdienīga un patiesi, plaši Zinātniska Cilvēka Kosmiskās dzīves izpratne dod tuvumu un saites ar Debesu Pasauli – iespēju saņemt Jaunu Dzīvību nesošu Ideju.** Idejas ienākšana mūsu

pasaulē nāk ar tās īstenošanas Sabiedriskās Hierarhijas izveidi. Te nu Jums, atbilstoši Mīlestības trīsvienībai, ir treji Jaunā celtniecības pamatu stūrakmeņi.

**Kultūra, kā dzīves likumdevējs.
Kosmiskums, kā Cilvēka dzīvesveids.
Hierarhija, kā Idejas realizācijas mehānisms.**

*Par tiem -
spīvajiem, kas saka -
nu nebūs tā -
man mierīga sirds.
Tiem spīvajiem,
kas zin, kā būs
es bungas rībinu un taures pūšu
tiem stabulēju klusi
tiem brīnumainus sapņus sūtu
un spīvumu kā kamolzāli veltu.
Par to,
ka nebūs tā,
būs tā, kā būs
kā aslapaina palma,
kā roze milzu ērkšķiem
kā patiesība rūgta
iet mana sirds
un ziņas sūta.
Ar spīvajiem, kas netic
ar spīvajiem un kamolzālē veltiem
no Debesīm nāk jauna cilts.*

10.04.2016

Antiņš

Pauls Stelps

Sociopsiholoģijas asociācija